

แปลสำนักพิมพ์

The Witcher I

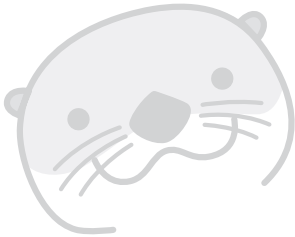
สายเลือดแห่งเอลฟ์

Blood of Elves

Andrzej Sapkowski

เขียน

ธนพร ภู่งทอง
แปล

กรุณาอ่าน

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ญ

เมื่อมีเวลามากขึ้น ทั้งสองจึงมักใช้เวลาในช่วงเย็นไปกับการอ่านหนังสือ
ไม่ว่าจะอ่านด้วยกันหรือต่างคนต่างอ่าน

- อันเดรย์ ซาฟคอฟสกี

คำนำสำนักพิมพ์

นิยายเรื่อง *สายเลือดแห่งเอลฟ์* ที่อยู่ในมือท่านผู้อ่านนี้คือผลงานการประพันธ์ชั้นเยี่ยมของอันเดรย์ ซาฟคอฟสกี นักเขียนชาวโปแลนด์ ซึ่งถูกนำไปสร้างเป็นเกมแนวแอคชั่นแฟนตาซีที่มีแฟน ๆ ทั่วโลก และซีรีส์ชื่อดังทาง Netflix ที่กำลังจะมีภาคต่อมาให้ได้ชมเร็ว ๆ นี้

นี่คือปฐมบทของเรื่องราวไม่คาดฝันต่าง ๆ ที่กำลังจะตามมา ทั้งสงครามระหว่างเผ่าพันธุ์ และการล่มสลายของโลกตามคำพยากรณ์ เกรออลท์แห่งริเวีย หรือวิทเซอร์ฟมชาว ผู้มีชะตาผูกพันกับชีริ เด็กสาวผู้เหลือรอดเพียงหนึ่งเดียวจากเหตุสังหารหมู่ จะทำอะไร เมื่อพวกเขาทั้งคู่ต้องเข้าไปพัวพันกับความวุ่นวายที่ตนไม่ได้เป็นผู้ก่อ เขาจะสามารถปกป้องเด็กสาวไว้ได้หรือไม่ แล้วอนาคตของทั้งคู่จะเป็นอย่างไร

ติดตามได้ในเล่มนี้ ซึ่งเป็นเล่มแรกของหนังสือชุด The Witcher ภาคหลักที่มีทั้งหมด 5 เล่ม

ณพรสำนักพิมพ์

คำนำผู้แปล

ในฐานะคนเล่นเกมคนหนึ่ง ปฏิเสธไม่ได้จริงๆ ว่าชื่อ 'วิทเซอร์' หรือชื่อเกรอลท์แห่งริเวียนั้น เป็นชื่อที่โด่งดังมากในวงการเกม ซึ่งผู้แปลเองก็เป็นหนึ่งในคนที่รู้จักเรื่องราวของจอมพิฆาตอสูรผู้นี้เป็นครั้งแรกจากเกมเช่นกัน และนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาก็รู้สึกหลงรักชายผมขาวผู้นี้มาตลอด ดังนั้นตอนที่ได้รับเกียรติให้มาแปลฉบับนี้ายจึงรู้สึกดีใจมากค่ะ

แต่ในความดีใจก็มีความห่วงใยอยู่ด้วยเช่นกัน ต้องยอมรับเลยว่า นิยายเรื่องนี้เป็นหนึ่งในงานที่มีความท้าทายมาก ๆ และอาจเรียกได้ว่าท้าทายแทบจะที่สุดเท่าที่ผู้แปลเคยแปลมาเลยก็เดี๋ยว อย่างที่ทราบกันดีว่าต้นฉบับของ The Witcher นั้นใช้ภาษาโปแลนด์เป็นภาษาหลัก ชำนิยายชุด The Witcher ยังเป็นนิยายมหากาพย์ที่ผู้เขียนได้เนรมิตโลกใบใหม่ของตัวเองขึ้นมา ซึ่งเป็นโลกที่มีความแฟนตาซีผสมกับโลกความเป็นจริงในสมัยโบราณของประเทศต่างๆ ในทวีปยุโรป ดังนั้นในเรื่องจึงมีศัพท์เฉพาะหรือศัพท์ใหม่ที่ต้องค้นอยู่เยอะมาก รวมถึงมีภาษาโบราณที่เรียกได้ว่าท้าทายที่สุดเห็นจะได้ เนื่องจากเป็นภาษาที่หายากหลักไวยากรณ์ของหลายๆ ภาษามารวมกัน ตั้งแต่เวลส์ ไอร์แลนด์ เยอรมัน ไปจนถึงละตินหรือแม้กระทั่งเดนมาร์กก็ยังมียังดีที่ในระหว่างแปลยังพอมีวัตถุดิบอย่างชีริสและตัวเกมให้อ้างอิงได้บ้าง แต่หากยังผิดพลาดประการใดต้องขออภัยมา ณ โอกาสนี้ด้วยค่ะ

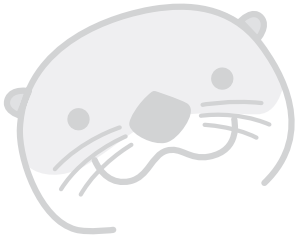
สายเลือดแห่งเอลฟ์ หรือ *Blood of Elves* เล่มนี้ ถือเป็นเล่มแรกของนิยายภาคหลัก โดยที่ก่อนหน้านี้มีเรื่องสั้นที่เป็นการปูพื้นโลกของวิทเซอร์อีกสองเล่ม สุดท้ายนี้ ทางผู้แปลต้องขอขอบคุณแพรวสำนักพิมพ์ กองบรรณาธิการ และผู้เกี่ยวข้องทุกท่านที่คอยให้ความช่วยเหลืออยู่เสมอ รวมถึงขอบคุณท่านผู้อ่านทุกท่านที่หยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาอ่านด้วยคะ อย่ามัวรอช้าอยู่เลย ขอเชิญพบกับเรื่องราวการผจญภัยของหมาป่าสีขาว และลูกสิงห์แห่งซินทราได้แล้วค่ะ

ธนพร ภูทอง

ข้าขอกล่าวกับเจ้าด้วยความสัตย์จริง ยุคแห่งดาบและขวานใกล้เข้ามาแล้ว ยุคแห่งพายุหิมะของหมาป่า ช่วงเวลาแห่งความหนาวเหน็บ สีขาวและแสงสีขาวใกล้เข้ามาแล้ว ช่วงเวลาแห่งความบ้าคลั่งและช่วงเวลาแห่งการเหยียดหยาม: เทดด์ เดย์รด์ท์ ช่วงเวลาแห่งกาลอวสาน โลกทั้งใบจะจบลึกลงท่ามกลางน้ำแข็งและถือกำเนิดขึ้นอีกครั้งพร้อมดวงอาทิตย์ดวงใหม่ นี่จะเป็นการถือกำเนิดใหม่ของสายเลือดโบราณของเฮน อิคอร์ และของเมล็ดพันธุ์ที่เคยถูกหว่านเอาไว้ เมล็ดพันธุ์ที่จะไม่แตกหน่อออกผล หากแต่จะปะทุเป็นเปลวไฟ

เอลส์ ทวอธ เอสเซ! ด้วยเหตุประการนี้! จงเฝ้าสังเกตนิมิตหมายให้ดี! นิมิตหมายอันใด哩 ข้าขอกล่าวกับเจ้า: ประการแรก ผืนดินจะอาบไปด้วยเลือดของเหล่าแอน เซดท์ เลือดของเหล่าเอลฟ์...

คำทำนายของอิธลินน์ หรือแอน อิธลินน์สปีช
โดย อิธลินน์ เอกลี เอบ เอเวนิน

บทที่หนึ่ง

ทั่วทั้งเมืองกำลังลุกเป็นไฟ

ถนนอันคับแคบที่ทอดนำไปสู่คูน้ำรอบเมืองและชานบ้านแห่งแรกนั้น ล้วนมีควันไฟและเถ้าถ่านพวยพุ่งออกมา เปลวไฟมากมายกำลังกลืนกิน บ้านมุงหลังคาที่กระจุกตัวกันเป็นกลุ่มก้อนหนาแน่นและลามเลียไปทั่ว กำแพงปราสาท จากทิศตะวันตกซึ่งเป็นทิศทางของประตูทำเทียมเรือนั้น เสียงหวีดร้อง เสียงตะโกนจากการต่อสู้อันดุเดือด และเสียงปะทะอัน ทীবตันของเครื่องพังประตูที่ยังคงเหวี่ยงกระแทกเข้าไปใส่กำแพงยังทวีความดัง ขึ้นไปอีก

กลุ่มผู้โจมตีโอบล้อมพวกนางไว้โดยไม่คาดคิด และในตอนนี้ ก็กำลังทุบทำลายเครื่องกันที่ถูกลักเอาไว้โดยทหารจำนวนไม่กี่นายซึ่งเป็น เพียงชาวเมืองถือจ้าวไม่กี่หยิบมือและทหารหน้าไม้จากสมาคมอีกจำนวน หนึ่ง ผุ่งม้าศึกของฝ่ายผู้โจมตีสวมเครื่องประดับสีดำนิตต่างห่อกระเจิน ผ่านเครื่องกันมาราวกับภูตผี โดยมีคมดาบที่ส่องประกายอยู่ในมือผู้ขี่คอย มอบความตายให้กับฝ่ายป้องกันที่กำลังหลบหนีไป

สิริรู้สึกได้ว่าจู่ๆ อัครวิณด้านหลังที่กำลังยึดร่างนางไว้บนอานก็กระตุ่น เร่งม้าของเขากะทันหัน นางได้ยินเสียงร้องของเขา “จับไว้” เขาตะโกน “จับไว้!”

อัครวิณนายอื่นๆ ที่สวมชุดประดับธงของชินทราไล่ตามพวกนางมาทัน จนได้ และถึงแม้จะยังความมัวด้วยความเร็วสูงสุด พวกเขาก็ยังคอยรับมือ กับทหารชาวนิลล์ฟาร์ดอย่างไม่ลดละ สิริมองเห็นการต่อสู้ดังกล่าวได้ด้วย

หางตา-มองเห็นชุดคลุมสีทองอมน้ำเงินและสีดำสลับไปมาท่ามกลางเสียง
เหล็กที่พาดกระทบกัน เสียงคมดาบที่ปะทะเข้ากับโล่ เสียงร้องของม้า-

เสียงตะโกน ไม่สิ ไม่ใช่เสียงตะโกน เสียงหวีดร้องต่างหาก
“จับไว้!”

กลัวเหลือเกิน ทุกๆ การกระตุก ทุกๆ การสับัด และทุกๆ การ
กระโดดของม้าส่งความเจ็บปวดแล่นผ่านมาตามมือของเด็กสาวที่กำลัง
กุมบังเหียนไว้แน่น ขาทั้งสองที่ไม่สามารถหาที่วางพักได้หดเกร็งเข้าหากัน
ด้วยความปวดร้าว และควันไฟก็ทำให้ดวงตาของนางเอ๋อคลอไปด้วยน้ำตา
ท่อนแขนที่โอบรัดตัวทำให้นางอึดอัด หายใจไม่ออก และมันก็กำลังบีบรัด
ซึ่งโครงนางเสียแน่น เสียงกริตรี่องรอบกายที่นางไม่เคยได้ยินมาก่อนยิ่ง
ทวีความดังขึ้นไปอีก การกระทำแบบใดกันที่ทำให้บุรุษส่งเสียงแบบนั้น
ออกมาได้

กลัวเหลือเกิน เป็นความกลัวที่มีอำนาจเหนือทุกสิ่ง ชวนอึดอัด
และทำให้ตัวทั้งร่างกลายเป็นอัมพาต

เสียงเหล็กกระทบกัน เสียงคำรามและเสียงลมหายใจอันรุนแรง
ของม้ายิ่งขึ้นอีกครั้ง บ้านหลายหลังหมุนวนรอบตัวนาง แล้วจู่ๆ นางก็มอง
เห็นบานหน้าต่างที่มีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา ทั้งๆ ที่เมื่อครู่ก่อนยังมีเพียง
ภาพถนนเลอะโคลนแคบๆ ซึ่งเต็มไปด้วยศพและกองข้าวของเครื่องใช้
ที่หลงเหลือของชาวบ้านผู้กำลังลี้ภัยกันอย่างซูลมุน ทว่าทันใดนั้นเอง อัศวิน
ที่นั่งซ้อนอยู่ข้างหลังนางกลับส่งเสียงไอโซลกอออกมาอย่างประหลาด แล้ว
กระอักเลือดออกมาเปื้อนมือที่กำลังกุมบังเหียนอยู่ เสียงหวีดร้องดังขึ้น
อีกครั้ง ลูกธนูหลายดอกพุ่งฉิวผ่านนางไป

นางพลัดตกจากหลังม้า และเกิดรอยช้ำอันเจ็บปวดจากการกระแทก
กับชุดเกราะ กีบเท้ามากมายควมผ่านตัวเด็กสาวไป ท้องม้าและสายรัด
หูลดลู่พวงวามผ่านศีรษะไป ตามมาด้วยท้องม้าอีกตัวและเครื่องประดับ
ม้าสีดำสนิทที่ปลิวไสว แว่วเสียงคำรามของการออกแรง ฟังดูคล้ายกับ
เสียงช่างไม้ที่กำลังลงมือตัดไม้ ทว่านี่ไม่ใช่ไม้ แต่เป็นเสียงเหล็กกระทบ
เหล็ก เสียงร้องตะโกนอู้อี้และอื้ออึงดังขึ้นอีกครั้ง จากนั้นบางสิ่งซึ่งมีสีดำ

และมีขนาดใหญ่ก็ล้มลงใส่กองโคลนข้างตัวนางพร้อมเลือดที่พุ่งกระฉูดออกมา นางเห็นเท้าหุ้มเกราะที่สั่นระริก สะบัดไหว เตื่อยรอนเท้าขนาดใหญ่ครูดเสียดสีไปกับพื้น

นางสัมผัสได้ถึงแรงกระชาก จากนั้นตัวนางก็ถูกคว่ำแล้วดึงขึ้นไปบนอานม้าอีกตัว จับไว้! นางได้เผชิญกับการควมม้าอันบ้าคลั่งและรวดเร็วจนกระตุกลั่นอีกครั้ง ทั้งขาและแขนของนางบิดป่ายหาที่ยึดเหนี่ยวอย่างสิ้นหวัง เจ้าม้ายกขาหน้าขึ้นตะเกียกอากาศ จับไว้!...ไม่มีที่ให้จับ ไม่มีเลย...ไม่มี...มีแต่เลือด เจ้าม้าล้มลง นางกระโดดไปด้านข้างไม่ได้ สลัดก็ไม่หลุด ไม่อาจหลบหนีไปจากอ้อมแขนหุ้มเกราะที่กำลังกอดตัวนางเอาไว้แน่น ไม่มีทางหลบเลี่ยงหยาดเลือดที่ไหลรินลงมาบนศีรษะและไหล่ทั้งสองข้างของนางได้เลย

เกิดแรงกระตุก โคลนสาดกระเซ็น ตามมาด้วยแรงปะทะเมื่อพาดลงกับพื้นอย่างรุนแรง และมีเพียงความเจ็บบั่นอันน่าขนลุก หลังควมม้าอย่างบ้าระห่ำ เจ้าม้าหายใจหอบบาดหูและส่งเสียงร้องออกมาขณะที่ยันพยายามจะลุกขึ้นยืนอีกครั้ง เกือกม้า ขื่อเท้าม้า และกีบม้าพุ่งวาวผ่านนางไป เครื่องประดับม้าและชุดคลุมสีดำมากมาย เสียงหวีดร้องยังคงดังอยู่

ถนนกำลังลุกเป็นไฟ กำแพงลุกไหม้ด้วยเปลวเพลิงสีแดงฉาน เบื้องหน้านั้นมีเงาร่างหนึ่งปรากฏอยู่ เป็นทหารม้าที่มีร่างกายใหญ่โตมหึมา ค้ำอยู่เหนือหลังคาที่กำลังลุกไหม้ ม้าสวมเครื่องประดับสีดำของเขาขยับตัวอย่างกระฉับกระเฉง โยกหัวไปมา และส่งเสียงร้องดังอี

ทหารม้าผู้นั้นจับจ้องตรงมาที่นาง ชิริเห็นแววตาที่เปล่งประกายลอดผ่านช่องว่างบนหมวกเหล็กไบโตซึ่งล้อมกรอบด้วยปีกของนกนักล่า เห็นเปลวไฟที่สะท้อนอยู่บนใบดาบอันเชื่องที่ชายผู้นั้นถืออยู่ในมือข้างที่กำลังลดลงต่ำ

ทหารม้าจ้องมองนาง ชิริขยับไปไหนไม่ได้ ด้วยท่อนแขนของชายผู้ลึกลับซึ่งไร้การเคลื่อนไหวยังคงโอบอยู่รอบเอว กอดตัวนางเอาไว้ ร่างกายของนางถูกยึดติดกับที่ด้วยอะไรบางอย่างซึ่งทั้งหนักและชุ่มโชกไปด้วยเลือด บางสิ่งบางอย่างที่พาดอยู่บนต้นขากร่างนางให้จมอยู่กับพื้น

ร่างของนางแข็งเกร็งด้วยความกลัว เป็นความกลัวอันน่าสยดสยอง
ที่แทบจะพลิกเครื่องในของนางออกมา ความกลัวนี้ทำให้นางไม่ได้ยินเสียง
ร้องโหยหวนของม้าที่บาดเจ็บ เสียงคำรามของเปลวเพลิง เสียงร้องของ
ผู้คนที่กำลังจะตาย และเสียงกลองที่กำลังรัวสนั่น สิ่งเดียวที่ยังคงอยู่
ซึ่งยังนับว่ามีอยู่จริงและมีความหมายสำหรับนางก็คือความกลัว ความกลัว
ที่ปรากฏภายในรูปของอัศวินเกราะดำสวมหมวกเหล็กประดับขนนก และ
ยังคงนั่งนอญท่ามกลางกำแพงที่ลุกท่วมด้วยเปลวเพลิงสีแดงก่ำ

ทหารม้ากระตุ่นม้าของเขา ปีกบนหมวกเหล็กกระพือไปมาราวกับ
นกนักล่าที่กำลังโฉบบิน พุ่งทะยานเข้าจู่โจมเหยื่อที่ไร้ทางสู้และตัวแข็งทื่อ
ด้วยความกลัว นกตัวนั้น – หรืออาจจะเป็นอัศวินผู้นั้น – กรีดร้องเสียงแหลม
อย่างน่าขนลุก เขี้ยวเกรี้ยว และพึงพอใจ นางเห็นม้าสีดำ เกราะสีดำ
ชุดคลุมสีดำสนิท และเบื้องหลังภาพเหล่านั้นก็คือ – เปลวเพลิงมากมาย
เป็นทะเลแห่งเปลวเพลิง

กลัวเหลือเกิน

นกตัวนั้นกรีดร้องเสียงแหลม ปีกทั้งสองโบกกระพือ ขนนกฟาดตี
ใบหน้าของนาง กลัวเหลือเกิน!

ช่วยด้วย! ทำไมถึงไม่มีใครมาช่วยข้าเลย ข้าทั้งตัวคนเดียว อ่อนแอ
และไร้กำลัง – ข้าช่วยไม่ได้ เคঁদเสียงออกจากลำคอที่ตื๊ตตันก็ไม่ได้ ทำไม
ถึงไม่มีใครมาช่วยข้าเลย

ข้ากลัวยิ่งนัก!

แวตาวาวโรจน์ที่ลอดผ่านช่องว่างบนหมวกเหล็กประดับปีกขนาดใหญ่
เลื้อยคลุมสีดำที่บิดบังทุกสิ่งทุกอย่าง –

“ซิริ!”

เด็กสาวสะดุ้งตื่นพร้อมกับเสียงร้องตะโกน ตัวขาและข้อมือโซกไปด้วย
เหงื่อ เสียงร้องตะโกนที่ปลุกนางให้ตื่นขึ้นมานั้น ยังคงลอยค้างอยู่ในอากาศ
ก้องกังวานอยู่ใต้กระดุกทรวงอกหรือที่โหนสีกแห่งในร่างกายนางและยังคง
แผดเผาลำคออันแห้งผาก มือของนางปวดไปหมดทั้งที่ยังคงกำผ้าห่มไว้
หลังของนางก็ปวด...

“ซิริ ใจเย็นๆ”

ยามกลางคืนทั้งมืดและมีลมพัดแรง ยอดต้นสนรอบตัวต่างส่งเสียงเสียดสีเป็นจังหวะไพเราะสม่ำเสมอ กิ่งก้านและลำต้นส่งเสียงเอี้ยดอืดท่ามกลางสายลม ไม่มีเปลวไฟอันมูมร่ายอีกแล้ว ไม่มีเสียงกริรร้อง มีเพียงเสียงบทเพลงกล่อมเด็กอันนุ่มนวลนี้เท่านั้น ข้างกายของเด็กสาวมีกองไฟที่ลุกโชนขับแสงสว่างและความอบอุ่นออกมา ภาพสะท้อนของเปลวไฟนั้นส่องแสงเรืองรองอยู่บนหัวเข็มขัดบังเหียน ประกายสีแดงสะท้อนอยู่บนด้ามดาบเหล็กและที่หุ้มหนังซึ่งพิงอยู่กับอานม้าบนพื้น ไม่มีเปลวเพลิงหรือเหล็กชิ้นอื่นอีกแล้ว อีกทั้งมือที่วางแนบแก้มนางอยู่นี้ก็มีกลิ่นของหนังสัตว์และเถาถ่าน ไม่ใช่เลือด

“เกรอลท์--”

“เจ้าแค่ฝันไป แค่ฝันร้ายเท่านั้น”

ซิริตัวสั่นเทาอย่างรุนแรงพลางขดตัวเข้าหากันแน่น

ฝัน แค่ฝันเท่านั้น

กองไฟมอดดับลงไปแล้ว ทว่าท่อนไม้เบิร์ชยังคงมีสีแดงสว่างเรืองรองและในบางครั้งก็แตกปะทุเป็นสะเก็ดไฟสีฟ้าเล็ก ๆ ทอแสงให้เห็นเส้นผมสีขาวและใบหน้าได้รูปของชายที่กำลังนำผ้าห่มและหนังแกะมาคลุมตัวนาง

“เกรอลท์ ข้า--”

“ข้าอยู่ที่นี่แล้ว นอนเถอะซิริ เจ้าต้องพักผ่อน เราจะต้องเดินทางกันอีกไกล”

ข้าได้ยินเสียงเพลง เด็กสาวคิดขึ้นมาอย่างกะทันหัน ท่ามกลางเสียงต้นไม้เสียดสี...มีเสียงเพลง เสียงเพลงของลูท¹ และเสียงพูด องค์หญิงแห่งซินทรา...บุตรแห่งโซคเซตา...เด็กผู้มีสายเลือดโบราณ สายเลือดแห่งเอลฟ์ เกรอลท์แห่งริเวีย หม่าปาขาว และโซคเซตาของเขา ไม่สิ ไม่ใช่ นั่นคือตำนานต่างหาก เป็นเรื่องที่น่ากวีรังสรรค์ขึ้น องค์หญิงสิ้นพระชนม์แล้ว ถูกสังหารบนถนนภายในเมืองขณะพยายามหนี...

¹ เครื่องดนตรีโบราณประเภทสายที่มีลักษณะคล้ายลูกแพรซึ่งใช้ทั่วไปในการติดตาม

จับไว้...! จับ...

“เกรอลท์”

“อะไรรี ชิริ”

“เขาทำอะไรกับข้า เกิดเรื่องอะไรขึ้น ตอนนั้นเขา...ทำอะไรข้า”

“ใครกัน”

“อัศวิน...อัศวินเกราะดำที่มีขนนกติดอยู่บนหมวกเหล็ก...ข้าจำอะไรไม่ได้เลย จำได้แค่ว่าเขาวิ่งตะโกนออกมา...แล้วก็มองมาที่ข้า แต่ข้าจำไม่ได้เลยว่าเกิดอะไรขึ้น จำได้เพียงข้ากลัว...ข้ากลัวเหลือเกิน...”

เกรอลท์โน้มตัวลงมาหานาง เปลวไฟจากกองไฟเปล่งประกายอยู่ในดวงตาของเขา มันเป็นดวงตาที่แปลก แปลกมาก ชิริเคยนึกกลัวมันมาก่อน นางจึงไม่ชอบสบตากับเขานัก แต่เป็นเรื่องเมื่อนานมาแล้ว นานมากแล้วจริงๆ

“ข้าจำอะไรไม่ได้เลย” นางกระซิบพลางความหมีที่ทั้งหนาและหยาบราวกับไม้ดิบของเขา “อัศวินเกราะดำ-”

“เจ้าเพียงแต่ฝันไป หลับให้สบายเถอะ มันไม่กลับมาหรอก”

ชิริเคยได้ยินคำพูดลอบขวัญเช่นนี้มาก่อน เคยฟังมันซ้ำแล้วซ้ำเล่าอย่างไม่รู้จักจบสิ้น หลายต่อหลายครั้งที่นางได้รับคำพูดลอบโยนแบบนี้หลังจากสะดุ้งตื่นขึ้นมาพร้อมเสียงกริโตร้องในเวลากลางดึก แต่ครั้งนี้ต่างออกไป ครั้งนี้นางเชื่อ เพราะผู้ที่เอ่ยมันออกมาคือเกรอลท์แห่งริเวียหมาป่าสีขาว หรือวิทเซอร์ ชายผู้เป็นชะตากรรมของนาง และนางเป็นชะตากรรมของเขา วิทเซอร์เกรอลท์ ชายผู้พบนางท่ามกลางศึกสงคราม ความตาย และความสิ้นหวัง ผู้ที่พานางมาด้วยและสัญญาว่าทั้งสองจะไม่มีวันแยกจากกัน

เด็กสาวผล็อยหลับไปทั้งๆที่ยังกุมมือเขาไว้อย่างแน่น

นักกริซซันบทเพลงจนจบ และเอียงศีรษะไปด้านข้างเล็กน้อย ก่อนจะใช้หูของตนดีดท่วงทำนองลำนำซ้ำอีกครั้งด้วยเสียงที่ทั้งละเอียดอ่อนนุ่มละมุน และใช้ระดับเสียงสูงกว่าลูกมือที่บรรเลงเพลงร่วมกันกับเขาอยู่

หนึ่งระดับ

ไม่มีใครพูดอะไรออกมาอีก มีเพียงเสียงดนตรีที่เบาลงเรื่อย ๆ เสียงเหล่านี้ไม่กระชับไหว และเสียงกึ่งของต้นโอ๊กขนาดยักษ์ที่ตั้งเฝ้าอัดให้ได้ยินเท่านั้น ทว่าจู่ ๆ เพาะตัวหนึ่งที่ถูกล่ามไว้กับหนึ่งในเกวียนจำนวนมาก ซึ่งจอดล้อมต้นไม้โบราณอยู่ก็ส่งเสียงร้องออกมาอย่างยาวนาน และในตอนนั้นเอง ชายคนหนึ่งในกลุ่มผู้ชมที่นั่งล้อมเป็นรูปครึ่งวงกลมขนาดใหญ่ ก็ลุกขึ้นยืนราวกับได้รับสัญญาณ เขาเหวี่ยงเสื้อคลุมสีน้ำเงินเข้มประดับขอบด้วยเกลียวทองพาดไหล่ไว้ ก่อนจะค้อมกายให้ด้วยท่วงท่าที่แข็งทื่อ ทว่าสง่างาม

“ขอบคุณท่านมาก ท่านแดนดีโลออน” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงที่แม้จะไม่ดังแต่ก็กังก้องไปทั่ว “ข้า แรตคลิฟฟ์แห่งออกซ์เซนเฟิร์ต ผู้เชี่ยวชาญด้านเวทมนตร์ลึกลับ ขออนุญาตกล่าวคำขอบคุณและคำชื่นชมที่เรามีต่อศิลปะและทักษะอันงดงามของท่าน ซึ่งข้ามั่นใจว่าทุกคนในที่นี้เห็นตรงกันเป็นแน่”

จอมเวทกวาดสายตามองผู้ชมทั้งหมดที่มารวมตัวกันซึ่งน่าจะมีนับร้อยคน ทั้งคนที่นั่งอยู่บนพื้น นั่งอยู่บนเกวียน และที่ยืนเบียดกันเป็นรูปครึ่งวงกลมโดยหันหน้าเข้าหาโคนต้นโอ๊ก ทุก ๆ คนต่างพยักหน้าและส่งเสียงกระซิบกระซาบกัน บ้างก็เริ่มปรบมือ ในขณะที่คนอื่น ๆ ยกมือขึ้นสูงเพื่อทักทายผู้ขับร้อง หญิงสาวมากมายที่ซาบซึ้งไปกับบทเพลงต่างพากันสุดจุมูกและใช้อะไรก็ตามที่หยิบฉวยได้ปาตทางตาของตน ซึ่งสิ่งของที่ว่าก็จะแตกต่างกันออกไปตามสถานะทางสังคม อาชีพ และฐานะ อย่างหญิงสาวชาวบ้านอาจใช้แขนช่วงล่างหรือหลังมือในการเช็ดหน้าตา เหล่าภรรยาของพ่อค้าอาจใช้ผ้าเช็ดหน้าลินินในการซับดวงตาของพวกนาง ในขณะที่เหล่าเอลฟ์และหญิงสาวสูงศักดิ์จะใช้ผ้าเช็ดหน้าชั้นดีที่ใช้ผ้าฝ้ายถักทอขึ้นมาอย่างละเอียดประณีต ส่วนบุตรทั้งสามของบารอนวิลลิเบิร์ตพร้อมด้วยเหล่าผู้ติดตามที่ถึงกับหยุดกิจกรรมล่าสัตว์ด้วยเหี่ยวเฉาเพื่อมาร่วมรับชมการแสดงของนักวิธียอดเยี่ยมโดยเฉพาะ ต่างพากันส่งน้ำมูกเสียงดังสนั่นลงบนผ้าพันคอขนสัตว์สีเขียวแก่หรุหรวา

“คงไม่เป็นการกล่าวเกินจริงนัก” จอมเวทเอ่ยต่อ “หากจะกล่าวว่า ท่านทำให้พวกเราารู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างมาก ท่านแดนดีโลออน ท่านทำให้พวกเราต้องไตร่ตรองและนึกคิดอีกครั้ง ทำให้หัวใจของพวกเราสั่นไหว ข้าขอแสดงความนับถือและขอขอบคุณท่านจากใจจริง”

นักกวีหยดร่างยืนขึ้นและโค้งตัวลงต่ำจนชนกระดูกสะทักที่ปักติดอยู่บนหมวกสุดทันสมัยปัดปายโดนหัวเข้า ลูกมือของเขาเองก็หยุดเล่น นึกยิ้มยิงฟัน และโค้งตัวลงเช่นเดียวกัน จนกระทั่งแดนดีโลออนถลึงตาจ้องลูกมือเขม็งและสบตบางอย่างออกมา เด็กหนุ่มจึงก้มศีรษะของตนลงและกลับไปติดสายลูทของตนเบาๆ ตามเดิม

การชุมนุมดูครีกครั้งนี้ขึ้นมาทันตา เหล่าพ่อค้าที่เดินทางมาเป็นกลุ่มต่างส่งเสียงกระซิบกระซาบ แล้วลี้ภัยถึงเบียร์ขนาดใหญ่พอตัวลงมาที่โคนต้นโอ๊ก จอมเวทเรดคลิฟที่กำลังสนทนากับบารอนวิลิเบิร์ตอย่างหมกมุ่น ทว่าแผ่วเบา ส่วนบุตรทั้งสามของท่านบารอนนั้น หลังจากที่ตั้งน้ำมูกเสร็จเรียบร้อยแล้ว พวกนางก็จ้องมองตรงไปยังแดนดีโลออนอย่างหลงใหล ทว่านักกวีกลับไม่แยแสสายตาของพวกนางเลยแม้แต่น้อย เนื่องจากเขาเองก็กำลังหุ่มสมมติทั้งหมดไปกับการนึกยิ้ม ขยิบตา และอวดฟันขาวให้กับกลุ่มเอลฟ์เพนเจอร์ผู้เงิบงันและหยิ่งยโส โดยมุ่งความสนใจเป็นพิเศษไปที่เอลฟ์สาวเจ้าของเรือนผมสีดำ ดวงตากกลมโตงดงาม และสวมหมวกขนเพียงพอนสีขาวยาวเล็ก แต่ดูเหมือนจุดสนใจของแดนดีโลออนจะไม่ได้มีเพียงแค่นั้น เพราะภายในกลุ่มนั้นยังมีเอลฟ์สาวอีกตนผู้มีดวงตากกลมโตและสวมใส่หมวกพร้อมสายรัดคางอันสวยงามซึ่งดึงดูดความสนใจไปจากกลุ่มผู้ชมของเขาเช่นกัน ทั้งอัศวิน นักศึกษา และนักวิชาการเพนเจอร์จำนวนมากต่างพากันส่งสายตาเกี้ยวพาราสีนาง และดูเหมือนเอลฟ์สาวเองก็ชื่นชอบการกลายเป็นจุดสนใจมิใช่น้อย เนื่องจากนางเองก็คอยเล่นกับแขนเสื้อลายลูกไม้พร้อมกระพือขนตาอยู่เรื่อย ๆ ทว่าเอลฟ์ตนอื่นๆ ที่มากับนางกลับล้อมตัวนางเอาไว้ทุกๆ ด้าน ไม่คิดจะปิดบังความชิงชังที่พวกเขา มีต่อเหล่าผู้ชื่นชมนางเลย

ลานโล่งได้ร่มเงาของต้นโอ๊กอันยิ่งใหญ่นามเบลโอเบริสนั้น นับว่า

เป็นสถานที่ที่มักมีผู้คนมาชุมนุมกันเป็นประจำ เป็นที่รู้จักกันว่าสถานที่แห่งนี้ถือเป็นสถานที่พักผ่อนสำหรับนักเดินทางและสถานที่พบปะของผู้ที่เคร่งครัดสัญญาจนไปทั่ว อีกทั้งยังขึ้นชื่อในความเปิดกว้างและความโอบอ้อมต่อผู้มาเยือน เหล่าดรูอิด² ที่คอยปกป้องต้นไม้โบราณเรียกที่แห่งนี้ว่าจุดพำนักแห่งมิตรภาพ และจะคอยต้อนรับผู้มาเยือนทุกคนด้วยความเต็มใจ แต่ถึงแม้จะเกิดวาระพิเศษเช่นการแสดงของนักกวีผู้มีชื่อเสียงระดับโลกอย่างทีเพ็งจะจบไป ทว่านักเดินทางทั้งหลายก็ยังคงหลีกเลี่ยงการพบปะกับผู้อื่นและมักจะแบ่งแยกตัวเป็นกลุ่มอย่างชัดเจน เอลฟ์ต่างอยู่ส่วนเอลฟ์ ส่วนคนแคระช่างฝีมือก็รวมกลุ่มอยู่แต่กับญาติของตน ซึ่งพวกเขามักจะถูกจ้างไปปกป้องกองคาราวานของพ่อค้าและสวมใส่อาวุธครบมืออยู่เสมอ พวกเขาเดียวที่เหล่าคนแคระพอจะยอมรับได้ก็คือโนมนักชุดเหมืองและชาวไร่ลูกผสมที่มาตั้งที่พักแรมอยู่ใกล้ๆ อมนุษย์มักจะคอยรักษาระยะห่างจากมนุษย์โดยเท่าเทียมกัน ซึ่งมนุษย์เองก็ตอบรับการกระทำนั้นอย่างใจดี แต่ดูเหมือนพวกเขาเองก็มักจะรวมกลุ่มกันไม่ค่อยได้ เนื่องจากเหล่าผู้ดีทั้งหลายแสดงท่าทีดูถูกดูแคลนพวกพ่อค้าและคนขายของเร่ร่อนอย่างเปิดเผย ในขณะที่ทหารและนักรบรับจ้างก็คอยจะตีตัวออกห่างจากคนเลี้ยงแกะและหนังแกะเหม็นสาบของคนพวกนั้น ส่วนจอมเวทย์จำนวนไม่กี่คนและเหล่าลูกศิษย์จะแยกตัวออกมาจากผู้อื่นโดยสิ้นเชิง และมักจะแสดงท่าทีเย่อหยิ่งใส่คนทุกคนไม่ว่าใครก็ตามอย่างเท่าเทียม ที่เบื้องหลังนั้นยังมีเหล่าชาวบ้านซึ่งเกาะกลุ่มกันอย่างเงียบเชียบและหมองหม่น ต่างคนต่างถือคราด ส้อมโกยฟาง และไม้กวาดข้าวขึ้นเหนือศีรษะจนดูเผินๆ คล้ายกับผีป่า พวกเขาล้วนถูกกลุ่มอื่นๆ หมางเมินเสียหมด

ชื่อยกเว้นเห็นจะมีเพียงแค่วัยเด็ก ๆ เท่านั้น เมื่อได้หลุดพ้นจากการถูกบังคับให้นั่งเงียบ ๆ ในระหว่างการแสดงของนักกวี เจ้าตัวเล็กทั้งหลายก็พากันวิ่งปร๋อเข้าไปในป่าพร้อมเสียงร้องตะโกนอย่างกระตือรือร้น ก่อนจะวนอยู่แต่กับการละเล่นตามกฎกติกาซึ่งเหล่าผู้ที่โบกมือลาช่วงเวลาอัน

² ผู้รอบรู้แห่งป่าซึ่งเข้าใจหลักการแห่งธรรมชาติอย่างลึกซึ้ง

แสนสุขในวัยเยาว์ไปแล้วไม่อาจเข้าใจได้ ทั้งลูกหลานชาวเอลฟ์ คนแคระ ลูกผสม โนม ลูกครึ่งเอลฟ์ ลูกเลี้ยวเอลฟ์ และเด็กน้อยไม่ทราบต้นกำเนิดอีกมากมายยังคงไม่รู้และไม่รู้จักประเด็นความแตกต่างทางด้านเผ่าพันธุ์หรือสังคม อย่างน้อยๆ ก็ยังไม่ใช้ในตอนนี้

“ใช่แล้ว!” อัศวินคนหนึ่งตะโกนขึ้นมาจากกลางพื้นที่โล่ง เขามีรูปร่างผอมบางราวกับไม้ค้ำต้นถั่ว สวมใส่เสื้อนอกสีดำแดงประดับลายสิงโตสามตัวที่กำลังยกอุ้งเท้าหน้าขึ้น “จอมเวทท่านนั้นพูดความจริง! ลำนำเมื่อครู่ไพเราะมาก จำคำข้าไว้เลยนะ ท่านแดนดีโลออนผู้ทรงเกียรติ หากท่านได้ผ่านไปแถวปราสาทบาลด์ฮอร์นของนายข้าละก็ อย่าได้ลงเล่ห์ที่จะแวะไปที่นั่นเชียะ รับรองเลยว่าท่านจะได้รับการต้อนรับเยี่ยงองค์ชาย-ไม่สิ พุดอะไรของข้าเนี่ย ต้องบอกว่าเยี่ยงราชาวิชีเมียร์เลยต่างหาก! ข้าขอเอาดาบเป็นประกันเลย ข้าเคยฟังนักกวีขับขานมาแล้วหลายราย แต่ไม่มีผู้ใดเทียบท่านได้เลยสักคนเดียว ได้โปรดรับความนับถือและเครื่องบรรณาการจากพวกเราทั้งที่เกิดขึ้นในตระกูลอัศวินและที่ได้รับการแต่งตั้งขึ้นมา เป็นคำตอบแทนในความสามารถของท่านด้วยเถิด!”

ราวกับรับรู้ได้ถึงโอกาสอันดี นักกวีจึงหันไปขยิบตาให้กับลูกมือของเขา เด็กหนุ่มวางลูทของตนไว้ข้างกายแล้วหยิบหีบใบเล็กที่ใช้สำหรับเก็บสะสมของมีค่าแทนคำชื่นชมที่เหล่าผู้ชมนำมามอบให้ เขาลังเลอยู่ครู่หนึ่ง กวาดตามองกลุ่มคนทั้งหมด จากนั้นจึงวางหีบใบเล็กลงแล้วหยิบถังใบใหญ่ซึ่งตั้งอยู่ใกล้ๆ กันขึ้นมาแทน ท่านแดนดีโลออนแยมม์เป็นเชิงเห็นด้วยให้กับความรอบคอบของหนุ่มน้อย

“ท่านนักกวี!” หญิงสาวร่างใหญ่ผู้หนึ่งตะโกนขึ้นมา นางกำลังนั่งอยู่บนเกวียนที่ด้านข้างถูกทาสีเป็นป้ายสัญลักษณ์ “วิรา โลเวนเฮาปต์ และบุตรทั้งหลาย” ซึ่งภายในเกวียนบรรจุทุกเครื่องจักสานไว้มากมาย ไม่ต้องสงสัยเลยว่าบรรดาบุตรชายที่ไม่มีใครพบเจอของหล่อนนั้นคงกำลังยุ่งวุ่นวายอยู่กับการจับจ่ายใช้สอยเงินทองที่แม่ของพวกเขาหาอย่างยากลำบากอยู่เป็นแน่ “ท่านแดนดีโลออนเจ้าคะ นี่มันหมายความว่ายังไงกัน ท่านจะทิ้งให้พวกเราอยากรู้อยู่แบบนี้หรือ บทเพลงของท่านคงไม่จบลงแค่นี้หรอกใช่ไหม ร้อง

ให้เราฟังที่เกิดว่าเกิดอะไรขึ้นหลังจากนั้น!”

“บทเพลงและลำนำนะ” – นักกีตาร์ – “ไม่มีจุดจบหรอก ท่านหญิงที่รัก เพราะบทกวีนั้นไม่มีวันตายและจะคงอยู่ไปชั่วนิรันดร์ ไร้จุดเริ่มต้น ไร้จุดสิ้นสุด–”

“แต่เกิดอะไรขึ้นต่อจากนั้นล่ะเจ้าคะ” วาณิชาสาวไม่ยอมแพ้ มือยังคงไม่หยุดหย่อนเหรียญใส่ถึงที่ลูกมือของแดนดีโลออนยื่นมาให้อย่างใจกว้าง “ถ้าหากท่านไม่คิดจะร้องเพลงให้เราฟัง อย่างน้อยๆ ก็ช่วยบอกเราหน่อยเถิด ถึงในบทเพลงของท่านจะไม่ได้เอ่ยชื่อใครออกมา แต่เรารู้ว่าวิทเซอร์ที่ท่านพูดถึงย่อมไม่ใช่ใครที่โหดนอกจากเกอร์อลท์แห่งรีเวียผู้โด่งดังและจอมเวทหญิงที่เขาดอกหลุมรักหัวปักหัวปำก็ต้องเป็นเยนเนเฟอร์ผู้มีชื่อเสียงไม่แพ้กันเป็นแน่ ส่วนเด็กจากบัญญัติแห่งความไม่คาดฝันที่ผูกชะตาอยู่กับวิทเซอร์ และได้ให้คำสัตย์สาบานไว้กับเขาตั้งแต่เกิดนั่นก็คือซิลลาองค์หญิงอัปโซคแห่งซินทรา เมืองที่เคยถูกทำลายโดยผู้บุกรุกไซหรือไม?”

แดนดีโลออนยิ้ม ขณะคงทำที่ลึกลับเฉยๆ เอาไว้ “บทเพลงของข้ากล่าวถึงเรื่องทั่วไปต่างหาก ท่านหญิงผู้ใจบุญ” เขากล่าว “ใครๆ ก็เจอเหตุการณ์แบบนี้ได้กันทั้งนั้น มิใช่ใครคนใดคนหนึ่งโดยเฉพาะเจาะจง”

“โอ้ ไม่เอาล่ะ!” เสียงใครคนหนึ่งท่ามกลางฝูงชนโห่ร้องขึ้น “ใครๆ เขาก็รู้กันทั้งนั้นว่าบทเพลงเหล่านี้เป็นเรื่องของวิทเซอร์เกอร์อลท์!”

“ใช่ๆ!” บุตรีทั้งสามของบาร์อนวิลเบิร์ตร้องประสานเสียงแหลมขณะนำผ้าพันคออันเปียกชุ่มมาตากให้แห้ง “ร้องต่อเถิดท่านแดนดีโลออน! เกิดอะไรขึ้นหลังจากนั้นกัน สุดท้ายแล้ววิทเซอร์กับจอมเวทหญิงเยนเนเฟอร์ได้เจอกันไหม พวกเขารักกันหรือเปล่า แล้วพวกเขามีความสุขไหม พวกเราอยากรู้นะ!”

“พอเสียที!” หัวหน้ากลุ่มคนแคระคำรามก้องพร้อมส่งเสียงชูในลำคอจนเคราสีแดงงามสง่าที่ยาวลงมาจรดเอวสั่นระริก “มีแต่เรื่องไร้สาระทั้งนั้น ทั้งเรื่ององค์หญิง แม่มด ชะตากรรม ความรัก แล้วก็ไอน์ทานแสนแพ้อันอย่างกับของผู้หญิงนั่น ขออภัยกับท่าทีของข้าด้วยนะท่านนักกวีผู้ยิ่งใหญ่ แต่เรื่องพวกนี้มันเรื่องโกหกทั้งเพ เป็นแค่งานกวีที่ถูกสร้างเสริม

แต่งเติมเรื่องราวให้ดูสวยงามและน่าประทับใจขึ้นเท่านั้น ทว่าถ้าเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับสงครามอย่างการสังหารหมู่และปล้นสะดมที่ชินชวรา หรือสงครามที่มาร์นาตัสและซอดเดนละก็- ขอบอกเลยว่าท่านร้องไห้อีกใหญ่โตมาก แดนดิไลออน! ข้าไม่เสียดายเลยที่ต้องปันเงินให้แก่เพลงที่นำความสุขมาให้กับหัวใจของนักรบเช่นนี้! และข้า เซลดอน สแก็กส์ ขอประกาศไว้ตรงนี้เลยว่า ไม่มีจุดใดในคำพูดของเจ้าที่เป็นเรื่องโกหกแม้แต่น้อย ข้าสามารถแยกความเท็จออกจากความจริงได้ในทันที เพราะข้าเองก็อยู่ที่ซอดเดนเช่นกัน คอยรับมือกับพวกผู้บุกรุกชาวนิลฟ์การ์ดด้วยขวานในมือ...”

“ข้า โดนิเมียร์แห่งทรอย” อัศวินร่างพอมที่สวมใส่เครื่องแบบประดับตราสิงโตยกเท้าหน้าสามตัวร้องตะโกน “ได้เข้าร่วมในศึกที่ซอดเดนทั้งสองรอบเช่นเดียวกัน! แต่ข้าไม่ยกเห็นท่านที่นั่นเลย ท่านคนไหนคะ!”

“ต้องเป็นเพราะเจ้ามัวแต่ดูแลรถขนส่งเพียงอย่างเดียว!” เซลดอน สแก็กส์ ได้ “ในระหว่างที่ข้ากำลังต่อสู้อยู่ที่แนวหน้าอย่างดุเดือด!”

“ระวังปากหน่อย เจ้าเฒ่าเพิ่มนี้!” โดนิเมียร์แห่งทรอยเอ่ยด้วยใบหน้าแดงก่ำพลาตังเข็มขัดสะพายดาบขึ้นมา “เบิกตากูหน่อยว่าเจ้ากำลังพูดกับใครอยู่!”

“เชิญแหกตากูเอาเองเถอะ!” คนแคระตัวดีฝ่ามือจับบนขวานที่เสียบอยู่ในเข็มขัดของเขา ก่อนจะหันหน้าไปฉีกยิ้มยิงฟันให้กับบรรดาสหายของตน “พวกเจ้าเห็นไอ้อัศวินกระຈอกนี้ที่นั่นไหม เห็นตราสัญลักษณ์ของเขาบ้างรีเปล่า เอะ! สิงโตสามตัวบนโลงันรี! ไก่อ่อนสองตัวกับลูกหมาอีกหนึ่งละสิไม่ว่า!”

“หยุดเถอะ หยุด!” ดรูอิดผมเทาสวมชุดคลุมสีขาวคนหนึ่งเอ่ยยับยั้งด้วยน้ำเสียงเฉียบคมทรงอำนาจ “ทำอะไรไม่เหมาะสมไม่ควรเลยนะ ท่านสุภาพบุรุษทั้งหลาย! กรุณาอย่าวิวาทกันได้ร่มเงาของต้นเบลโอเบริส ต้นโอ๊กที่เก่าแก่ยิ่งกว่าปัญหาและข้อพิพาทใดๆ ในโลกนี้จะได้ไหม! แล้วก็โปรดอย่าทะเลาะกันต่อหน้าท่านแดนดิไลออนเลย ลำนำของท่านสอนให้เรารู้จักความรักต่างหาก ไม่ใช่ความขัดแย้ง”

“ข้าเห็นด้วย!” นักบวชตัวอ้วนเตี้ยผู้มีเหงื่อผุดทั่วใบหน้ากล่าว

สนับสนุนครูดิด “พวกท่านได้ฟังก็จริง แต่เนื้อหาเหล่านั้นกลับไม่ได้ซึมซาบเข้าไปในใจของท่านเลย คงเป็นเพราะพวกท่านไม่ได้รับความรักจากพระเจ้า พวกท่านก็เหมือนกับถังเปล่าที่—”

“พูดถึงถังแล้ว” โนมจมูกยาวส่งเสียงแหลมเล็กดังมาจากเกวียนของเขาซึ่งทาสีเป็นป้ายสัญลักษณ์ ‘ผลิตและจัดจำหน่ายเครื่องมือเหล็ก’ “เจ้าพวกคนของสมาคมนั่นนะ กำลังถึงเบียร์มาอีกถังเร็ว! เจอเรื่องสะเทือนอารมณ์พวกนี้เข้าไป คอของนักกวีแดนดิโลออนกับของพวกเราจะแห้งตายกันอยู่แล้ว!”

“—ข้าขอกล่าวด้วยความสัตย์จริง พวกท่านช่างเหมือนกับถังเปล่าไม่มีชีวิต!” นักบวชที่ตัดสินใจว่าจะต้องไม่ถูกเมินตะโกนกลบเสียงโนมเครื่องมือเหล็ก “พวกท่านไม่ได้เข้าใจในลำนำของท่านแดนดิโลออนเลยแม้แต่หน่อย ข้ายังไม่ได้เรียนรู้อะไรไปเลย! ไม่มีใครมองออกเลยว่าลำนำนี้นั้นล้นกว่าถึงโชคชะตาของคนเรา บอกให้รู้ว่าพวกเรานั้นล้นเป็นเพียงของเล่นภายในพระหัตถ์ของทวยเทพ และแผ่นดินของเราก็คือเพียงแค่นาฬิกาเด็กเล่นของพวกเราเท่านั้น บทเพลงที่กล่าวถึงโชคชะตาได้แสดงให้เห็นถึงชะตากรรมของพวกเราทุกคน และถึงแม้ตำนานของวิทเซอร์เกรอลท์และองค์หญิงซิลลาลจะฟังดูขัดกับภูมิหลังของสงครามในครั้งนั้นไปบ้าง แต่ถึงอย่างไรมันก็เป็นเพียงการอุปมา เป็นผลงานที่นักกวีจินตนาการขึ้นเพื่อช่วยให้เรา—”

“พูดอะไรไร้สาระ เจ้าคนทรงศีล!” วีรา โลเวนเฮาปต์ ส่งเสียงตะโกนลงมาจากเกวียนเล่มสูง “ตำนานบ้าบออะไร ผลงานจากจินตนาการอะไรกัน ท่านอาจไม่รู้จักเขา แต่ข้ารู้จักเกรอลท์แห่งรีเวียดี ข้าเคยเห็นเขากับตาตอนที่เขากำลังล่าสายของธิดาราชาฟอลเทสท์ที่วีซีมา และหลังจากนั้นข้าก็ได้เจอเขาอีกครั้งที่เส้นทางการค้า ที่ที่เขาได้ลงมือสังหารกริฟฟินดุร้ายตัวหนึ่งที่ตามระรานคณะเดินทางตามคำร้องขอของกิลเดีย และสุดท้ายก็ช่วยชีวิตคนบริสุทธิ์เอาไว้ได้อีกหลายชีวิต ขอทีเถอะ เรื่องนี้ไม่ใช่ตำนานหรือนิทานเสียหน่อย นี่เป็นความจริงต่างหาก ลำนำที่ท่านแดนดิโลออนขับร้องให้เราฟังเป็นเรื่องจริงอย่างแน่นอน”

“ข้าขอยืนยันด้วยอีกคน” นักบวชหญิงรูปร่างผอมเพียวผู้มีเส้นผมดำยาวทวิเสียไปด้านหลังอย่างเป็นระเบียบและถักรวบไว้เป็นเปียเส้นหนาเอื่อยขึ้น “ข้า เรย์ลาแห่งลิเรียผู้นี้ก็รู้จักหมาป่าชาวเกรอลท์ มือสังหารอสูรผู้โด่งดังเช่นกัน อีกทั้งข้ายังเคยได้พบกับท่านหญิงเยนเนเฟอร์ จอมเวทหญิงผู้นั้นในบางโอกาสด้วย เพราะข้าเคยไปเยือนเอเดิร์นและเวนเกอร์เบิร์ก ซึ่งเป็นบ้านเกิดของนาง ทว่าข้าไม่เคยได้ยินมาก่อนเลยว่าสองคนนี้รักใคร่ชอบพอกันอยู่”

“แต่มันต้องเป็นเรื่องจริงแน่” เอลฟ์ทรงเสน่ห์เจ้าของหมวกไร้ขอบขนเพียงพอนพุดขึ้นกะทันหันด้วยน้ำเสียงไพเราะ “ลำนํ้าแห่งรักที่งดงามเช่นนั้นไม่มีทางเป็นเรื่องโกหกไปได้หรอก”

“ไม่มีทางอยู่แล้ว!” บรรดาบุตรธิดาของบาร์อนวิลลิเบิร์ตต่างพากันสั่นสั่น เอลฟ์สาวพร้อมยกผ้าพันคอขึ้นจับดวงตาราวกับถูกออกคำสั่ง “จะไม่จริงได้ยังไงกัน”

“ท่านจอมเวทผู้ทรงเกียรติ!” วีรา โลเวนเฮาปต์ หันหน้าไปหาแรดคลิฟฟ์ “พวกเขาเป็นคนรักกันรีเปลา่ ท่านต้องทราบอย่างแน่นอนว่าเกิดอะไรขึ้นกับเยนเนเฟอร์และวิทเซอร์คนนั้น ช่วยไขความลับให้พวกเรากระจำงที่เถอะ!”

“ถ้าในเพลงบอกไว้ว่าพวกเขารักกัน” จอมเวทตอบ “ก็แสดงว่ามันเป็นเช่นนั้น และความรักของทั้งสองยังยืนยงคงกระพันด้วย เหมือนดั่งพลังแห่งบทวี”

“ว่ากันว่า” บาร์อนวิลลิเบิร์ตเอ่ยแทรกขึ้นมากะทันหัน “เยนเนเฟอร์แห่งเวนเกอร์เบิร์กถูกลังหารที่เนินเขาซอดเดน จอมเวทหญิงหลายคนถูกฆ่าตายที่นั่น—”

“ไม่จริงเลย” โดนิเมียร์แห่งทรอยกล่าว “ไม่มีชื่อของนางอยู่บนอนุสาวรีย์ ข้าเองก็มาจากแถวนั้นและเคยปีนขึ้นไปบนเนินเขาซอดเดนเพื่ออ่านรายชื่อที่ถูกสลักไว้บนอนุสาวรีย์บ่อยๆ แม่มดที่จับชีวิตลงที่นั่นมีอยู่สามคน หนึ่งคือทริช เมริโกลด์ สองคือลิตตา เนย์ด หรือที่รู้จักกันในนามว่าคอรัล...อืม...ส่วนคนสุดท้าย ข้าลืมชื่อไปแล้ว...”

อัศวินฆ่าเสียงมองไปยังจอมเวทเรดคลิฟฟ์ที่แยมยิ้มโดยไม่พูดอะไร “และเจ้าวิทเซอร์นั่น” เซลดอน สแก็กส์ โพล่งออกมาอย่างฉับพลัน “เกรอลท์ที่หลังรักเยนเนเฟอร์อะไรนั่น ดูเหมือนว่าเจ้านั่นเองก็หน้าจะมำดินมองเพ่งไปแล้วเหมือนกันนี่ ข้าได้ยินมาว่าเขาถูกฆ่าอยู่ที่ไหนสักแห่งในทรานส์ริเวอร์ คอยสังหารสัตว์ประหลาดตัวแล้วตัวเล่าจนกระทั่งเจอคู่ต่อสู้ที่ฝีมือเหนือกว่า เรื่องมันก็เป็นแบบนี้แหละ ใครที่สู้ด้วยดาบก็ต้องตายด้วยดาบ สุดท้ายเราก็คงจะได้เจอกับใครสักคนที่ฝีมือเหนือกว่าเรา ได้ลึ้มรสเหล็กที่ทั้งเย็นทั้งแข็งอยู่ดี”

“ข้าไม่เชื่อ” นักรบรูปร่างผอมเพรียวแบร์มปีปากสีซีดของนาง ก่อนจะถ่มน้ำลายลงกับพื้นอย่างฉุนเฉียว และยกแขนที่สวมทับด้วยเกราะเหล็กขึ้นกดดอกจนเกิดเสียงดัง “ข้าไม่เชื่อหรอกว่าจะมีใครกำราบเกรอลท์แห่งริเวียคนนั้นได้ ข้าเคยเห็นวิทเซอร์คนนี้ใช้ดาบมาก่อน เขามีความเร็วเยี่ยงอมนุษย์—”

“พูดได้ดีนี่” จอมเวทเรดคลิฟฟ์เอ่ยแทรก “อมนุษย์ พวกวิทเซอร์ล้วนเป็นพวกกลายพันธุ์ทั้งนั้น ดังนั้นปฏิกิริยาโต้ตอบของพวกเขาก็—”

“ข้าไม่เข้าใจที่ท่านพูดเลย ท่านจอมเวท” นักรบสาวยิ่งเบะปากจนดูน่าเกลียดเข้าไปอีก “ท่านใช้ศัพท์ยากเกินไป สิ่งเดียวที่ข้าพอจะรู้ก็คือ ข้าไม่เคยเห็นนักดาบคนไหนที่มีฝีมือทัดเทียมเกรอลท์แห่งริเวียหรือหมาป่าขาวมาก่อน ดังนั้นข้าจึงขอปฏิเสธที่จะยอมรับว่าเขาถูกสังหารในการต่อสู้อย่างที่ท่านแคะว่า”

“พอเจอศัตรูมากเข้าหน่อย พวกนักดาบก็พลอยหางจุกตูดเหมือนกันทุกคนนั่นแหละ” เซลดอน สแก็กส์ เอ่ยประโยคให้คล้องจองกับอีกฝ่าย “เหมือนที่พวกเอลฟ์ว่าไง”

“เหล่าเอลฟ์ทั้งหลาย” ตัวแทนจากชนเผ่าโบราณ³ ผู้มีรูปร่างสูงและเส้นผมสีทองกล่าวเสียงเย็นจากข้างกายเอลฟ์ที่สวมหมวกไร้อ่อนสลายงาม

³ Elder Races คือชื่อโดยรวมที่มนุษย์ใช้เรียกชนเผ่าพันธุ์ในม คนแคระ ฮาล์ฟลิง และเอลฟ์

“ไม่นิยามใช้ภาษาที่หยาบคายเช่นนั้น”

“ไม่ละ! ไม่จริง!” เหล่าบุตรสาวของบาร์อนวิลิเบิร์ตต่างร้องเสียงแหลมผ่านผ้าพันคอสีเขียว “วิทเซอร์เกรอลท์ไม่มีทางถูกฆ่าได้หรอก! เขาหาตัวชิริ เด็กที่ชะตาลิขิตมาให้เขาพบ จากนั้นเขาก็เจอจอมเวทหญิงเยนเนเฟอร์เช่นกัน แล้วทั้งสามก็ได้ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขตลอดไป! จริงหรือไม่ท่านแดนดิโลออน”

“นี่เป็นเพียงลำนํ้าเท่านั้น เหล่าท่านหญิงน้อยผู้สูงศักดิ์ของข้า” โนม นักผลิตเครื่องมือเหล็กผู้กระหายเบียร์กล่าวพร้อมกับอ้าปากหา “พวกเจ้าจะหาความจริงจากลำนํ้าไปเพื่ออะไร ความจริงเป็นเรื่องหนึ่ง บทกวีก็เป็นอีกเรื่อง ข้าว่านะ เรื่องของเด็กจากบัญญัติแห่งความไม่คาดฝันอันโด่งดังนั้น ชื่ออะไรนะ ชิริใช่ไหม ข้าว่าเรื่องนี้ต้องเป็นเรื่องที่ท่านแดนดิโลออนก๊วขึ้นมาแน่ ข้าเคยไปเยือนซินทราตั้งหลายครั้ง และองค์ราชากับราชินีของที่นี่ก็อาศัยอยู่ในวังโดยไร้ซึ่งทายาท ไม่มีทั้งโอรสและธิดา—”

“เจ้าคนโกหก!” ชายผมแดงที่สวมเสื้อนอกหนังแมวนํ้าพร้อมพันผ้าลายตาหมากรุกไว้รอบหน้าผากตะเบ็งเสียง “ราชินีคาลานธ นางสิงห์แห่งซินทรา มีธิดาชื่อพาเวตตา แต่นางตายไปพร้อมกับสามีของนางจากเหตุพายุคลื่นกลางทะเล และผืนสมุทรก็ได้กลืนพวกเขาทั้งคู่ไป”

“นั่นเจ้าก็ต้องเข้าใจแล้วสิว่าข้าไม่ได้แต่งเรื่องขึ้นมาเอง!” โนมเครื่องมือเหล็กพยายามร้องเรียกให้ทุกคนร่วมเป็นพยานของเขา “องค์หญิงของซินทรา มีนามว่าพาเวตตา ไม่ใช่ชิริ”

“ชิริลลา หรือที่รู้จักกันในนามชิริ คือบุตรของพาเวตตาที่จมนํ้าตายนั้นแหละ” ชายผมแดงอธิบาย “นางเป็นหลานของคาลานธ และถึงจะไม่ใช่องค์หญิงด้วยพระองค์เอง แต่ก็ถือเป็นบุตรขององค์หญิงแห่งซินทรา นางคือเด็กจากบัญญัติแห่งความไม่คาดฝันที่ชะตาลิขิตให้เป็นของวิทเซอร์ ชายผู้ที่องค์ราชินีได้สาบานไว้ว่าจะยอมมอบตัวหลานสาวให้ก่อนที่นางจะเกิดด้วยข้า ซึ่งก็ตรงกับที่ท่านแดนดิโลออนได้จับขานให้เราฟัง แต่วิทเซอร์ผู้นั้นทั้งหาตัวนางไม่พบและพาตัวนางออกมาไม่ได้ นี่ต่างหากความจริงที่นักกวีของพวกเรากล่าวพลาดไป”

“ถูกต้อง เขาพลาดความจริงส่วนนี้ไปเป็นแน่” หมุนน้อยท่าทางแข็งแรงคนหนึ่งเอ่ยขัดจังหวะ เมื่อดูจากการแต่งตัวของเขาแล้ว กล่าวได้ว่า เขาคงเป็นนักเดินทางที่กำลังอยู่ในระหว่างการเดินทางเพื่อรังสรรค์ผลงานชิ้นเอกของตนขึ้นมา และต้องผ่านการทดสอบของผู้เป็นอาจารย์ให้ได้ในท้ายที่สุด “วิทเซอร์ไม่เคยได้พบกับโชคชะตาของตนเอง เนื่องจากซิลลา ถูกสังหารในเหตุลัทธิโคมดำที่ซินทรา ก่อนที่ราชินีคาลานจะกระโดดลงมาจากหอคอย พระองค์ได้ลงมือปลิดชีพบุตรธิดาขององค์หญิงด้วยมือของพระองค์เอง เพื่อป้องกันไม่ให้นางตกไปอยู่ในเงื้อมมือของชาวนิลฟ์การ์ตทั้งเป็น”

“ไม่ใช่สักหน่อย เรื่องมันใช้แบบนี้เสียที่ไหนกัน!” ชายผมแดงแย้ง “บุตรธิดาขององค์หญิงถูกฆ่าระหว่างการสังหารหมู่ขณะพยายามหนีออกจากเมืองต่างหาก”

“ไม่ว่าจะแบบไหน” โนมเครื่องมือเหล็กตะโกน “วิทเซอร์ก็หาตัวซิลลาไม่พบอยู่ดี! เจ้านักกวีโกหกเรา!”

“แต่ก็เป็นเรื่องโกหกที่สวยงาม” เอลฟ์สวมหมวกไร่ขอบพุดขึ้นพลางขยับกายเข้าหาเอลฟ์ผมทองตัวสูง

“ประเด็นไม่ได้อยู่ที่เรื่องกวี แต่อยู่ที่ความจริงต่างหาก!” นักเดินทางหนุ่มเปล่งเสียงลั่น “ขอบอกไว้เลยนะว่า บุตรธิดาขององค์หญิงตายด้วยน้ำมือยายแก่ๆของตน ใครที่เคยไปที่ซินทรามาก่อนย่อมยืนยันคำพูดของข้าได้!”

“ส่วนข้าก็ยืนยันว่านางถูกฆ่าบนถนนขณะกำลังพยายามหนี” ชายผมแดงประกาศกร้าว “ที่ข้ารู้ก็เพราะถึงแม้ข้าจะไม่ได้มาจากซินทรา แต่ข้าก็เคยเข้าร่วมในกองทัพของเอิร์ลแห่งสเกลลิเกอที่คอยสนับสนุนซินทรา ระหว่างสงครามมาก่อน อย่างที่ทราบกันดีว่า ไอส์ท ทัวร์เช็ค กษัตริย์ของซินทรานั้นมาจากเกาะสเกลลิเกอ และเขาก็เป็นลุงของท่านเอิร์ล ข้าเคยร่วมรบในกองทัพของท่านเอิร์ลที่มาร์นดัลกับซินทรา และหลังจากพ่ายแพ้ที่ซอดเดน-”

“ทหารผ่านศึกอีกแล้วรี” เชลดอน สแก็กส์ ส่งเสียงคำรามใส่เหล่าคนแคระที่รายล้อมอยู่รอบตัวเขา “มีแต่วีรบุรุษกับนักรบทั้งนั้น เฮ้พวก! มีพวกเจ้าคนไหนบ้างที่ไม่เคยไปรบที่มาร์นดัลหรือที่ซอดเดนมาก่อน”

“เป็นการชุดักย์ที่ไม่เข้าท่าเอาเสียเลยนะ สแก็กส์” เอลฟ์ร่างสูงตำหนิเขาขณะเหวี่ยงแขนไปโอบรอบร่างของโนมงามผู้สวมใส่หมวกไร้ขอบด้วยท่วงท่าที่หมายจะขจัดความสงสัยที่อาจยังหลงเหลืออยู่ของผู้หมายปองนางให้สิ้น “อย่าได้คิดเชื่อว่าเจ้าเป็นคนเดียวที่เข้าร่วมสู้ศึกที่ชอดเดน เพราะข้าเองก็ร่วมรบในศึกครั้งนั้นด้วยเหมือนกัน”

“ข้าละอยากรู้จริง ๆ ว่าเขาอยู่ฝั่งไหน” บารอนวิลลิเบิร์ตกระซิบกับแรดคิลฟ์ด้วยเสียงที่ค่อนข้างดัง ทว่าเอลฟ์ตนนั้นกลับเมินเฉยเขาโดยสิ้นเชิง

“อย่างที่ทุกคนรู้จักดี” เขาพูดต่อพลางชายตามองบารอนและจอมเวทเพียงเล็กน้อย “สงครามครั้งที่สองบนเนินชอดเดนมีนักรบเข้าร่วมมากกว่าหนึ่งแสนคน และในจำนวนนั้นก็มีคนถูกล้างหรือพิการอย่างน้อยสามหมื่นคน ท่านแดนดีโลออนควรจะได้รับคำขอบคุณด้วยซ้ำที่นำสงครามอันโหดดั่งและโหดร้ายนี้มาใส่ไว้ในลำนํ้าของเขา ทำให้มันกลายเป็นตำนานที่จะไม่มีใครลืมเลือน และข้าก็ไม่อาจสัมผัสได้ถึงอารมณ์เย็นดีในเนื้อเพลงหรือท่วงทำนองแม้แต่หน่อย มีแค่เพียงคำเตือนเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ข้าจะขอพูดซ้ำอีกครั้งว่า เราควรจะชื่นชมและยกย่องกิตติศัพท์ของนักกวีผู้นี้ไปอีกนานแสนนาน เพราะบางทีลำนํ้าของเขาอาจจะช่วยยับยั้งไม่ให้เกิดโศกนาฏกรรมที่น่าหวาดผวาเช่นเดียวกับสงครามที่ทิ้งทารุณและไร้ซึ่งความจำเป็นครั้งนั้นขึ้นอีกก็เป็นได้”

“นั่นสินะ” บารอนวิลลิเบิร์ตกล่าวพลางมองไปที่เอลฟ์ด้วยสายตาต่อต้าน “เจ้าตีความลำนํ้านี้ได้น่าสนใจทีเดียว ท่านสุภาพบุรุษผู้น่ายกย่องเจ้าบอกว่าสงครามนั้นเป็นสงครามที่ไร้ซึ่งความจำเป็นสินะ และเจ้าก็อยากหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดโศกนาฏกรรมเช่นนั้นขึ้นอีกในอนาคต เท่ากับว่าหากพวกนิล์ฟาร์ตบุกโจมตีเราอีกครั้ง เจ้าจะแนะนำให้เรายอมแพ้โดยดูชะนี้และยอมให้พวกนิล์ฟาร์ตกดขี่โดยไม่ต่อต้านเลยนั่น”

“ชีวิตนับเป็นของขวัญอันล้ำค่าและควรจะรักษาไว้ให้ดี” เอลฟ์หนุ่มตอบรับอย่างเย็นชา “การสังหารหมู่และการเสียสละที่คร่าชีวิตผู้คนไปมากมายในสงครามที่ชอดเดนทั้งสองครั้งย่อมไม่ใช่เรื่องถูกต้อง ไม่ว่าผล

แพ้นะจะออกมาเป็นอย่างไร สงครามทั้งสองครั้งคร่าชีวิตผู้คนไปนับพันนับหมื่น และเมื่อสูญเสียพวกเขาไป เจ้าก็ได้สูญเสียศักยภาพอันเหนือจินตนาการ-

“พวกเอลฟ์นี่ช่างเหลวไหลลึนดี!” เซลดอน สแก็กส์ ชูคำราม “เจ้าเศษเดนโง่เง่า! ชีวิตเหล่านั้นคือราคาที่เรากำลังจ่ายเพื่อแลกกับการที่ผู้อื่นจะสามารถใช้ชีวิตได้อย่างเหมาะสมและสุขสงบ แทนที่จะต้องถูกล่ามโซ่ ถูกปิดตา ถูกเขี่ยนตี และถูกบังคับให้ทำงานในเหมืองกัมมะถันและเกลือต่างหาก เหล่าผู้ล่วงลับล้วนจากไปเยี่ยงวีรบุรุษ และเป็นเพราะแดนดีโลออนคนเหล่านั้นจะยังคงอยู่ในความทรงจำของพวกเราตลอดไป คอยสอนเราให้ปกป้องบ้านเมืองของตนเอง ร้องลำนําของเจ้าต่อไปเถอะ แดนดีโลออนขับร้องให้ทุกคนได้ยินเสีย บทเรียนของเจ้าจะไม่สูญเปล่าอย่างแน่นอน คอยดูเถอะ! มันจะต้องมีประโยชน์ในสักวันแน่ เพราะพวกนิล์ฟการ์ดจะจู่โจมเราอีกครั้ง ถ้าไม่ใช่ในวันนี้ ก็จะเป็นพรุ่งนี้! จำคำข้าเอาไว้ให้ดีแล้วกัน ตอนนี้พวกมันอาจจะกำลังเสียแผนและพินทุกำลังอยู่ แต่วันเวลาที่เรารู้จะได้เห็นชุดคลุมสีดำและหมวกเหล็กติดขนนกนั้นอีกครั้งก็บໍ่าใกล้เข้ามาทุกทีแล้ว!”

“เจ้าพวกนั้นต้องการอะไรจากเรากันแน่” วีรา โลเวนเฮาปต์ ตะโกนลั่น “ทำไมพวกมันถึงตามรังควานเราไม่หยุดไม่หย่อนเสียที ทำไมถึงไม่ปล่อยเราไว้เฉยๆ ให้เราได้ใช้ชีวิตและทำงานอย่างสงบสุขกัน พวกนิล์ฟการ์ดต้องการอะไรกันแน่”

“พวกมันอยากได้เลือดของเรานะสิ!” บารอนวิลิเบิร์ตคำราม

“กับแผ่นดินของเรา!” ใครคนหนึ่งตะโกนออกมาจากในกลุ่มชาวบ้าน

“และผู้หญิงของเรา!” เซลดอน สแก็กส์ เอ่ยแทรกพร้อมกับถลึงตาอย่างดุร้าย

หลาย ๆ คนเริ่มหัวเราะ - อย่างเงิบเงิบและซ่อนเร้นที่สุดเท่าที่จะทำได้ แม้ความคิดที่ว่าจะมีใครอื่นนอกจากพวกคนแคระด้วยกันเองที่หมายปองคนแคระสาวซึ่งดูไม่น่าดึงดูดเอาเสียเลยจะเป็นเรื่องน่าขันมาก แต่ก็ไม่ใช่ประเด็นที่จะนำมาล้อเลียนหรือหยอกเย้าได้อยู่ดี โดยเฉพาะเมื่อ

อยู่ต่อหน้าคนแคระที่เราเพิ่มตัวเตี้ยรูปร่างกำยำ ผู้ที่สามารถฉวยขวานและดาบสั้นจากเข็มขัดมาได้ไว้อย่างรวดเร็วจนไม่น่าเชื่อ อีกทั้งด้วยสาเหตุบางประการ เหล่าคนแคระจึงมักคิดกันว่าผู้คนทั้งโลกนั้นล้วนเต็มไปด้วยราคะ และกำลังชุ่มเจิบรอจิ้งหะช่วงชิงตัวภรรยาและบุตรสาวของพวกเขามาเป็นของตน พวกเขาจึงอ่อนไหวต่อเรื่องนี้เป็นอย่างมาก

“ถึงอย่างไรเรื่องแบบนี้ก็ต้องเกิดขึ้นอยู่ดี” ดรูอิดผมเทาประกาศขึ้นมาจากทันหัน “มันย่อมเกิดขึ้น เพราะเราต่างหลงลืมว่าโลกนี้ไม่ได้มีเพียงแค่มวลเรา และการคงอยู่ของสิ่งต่างๆ ก็ไม่ได้ขึ้นอยู่กับเราแต่เพียงผู้เดียวก็เหมือนกับปลาชีว์งัดตัวอ้วนแสนเกียจคร้านในบ่อโคลนที่เลือกจะไม่ยอมรับการมีอยู่ของปลาหมอไฟต์ตัวอื่นนั่นแหละ เป็นพวกเราเองที่ยอมให้โลกใบนี้เปราะเปื้อนไปด้วยโคลนตม เน่าเฟะ และเลื่อมโทรมลงเหมือนกับบ่อน้ำที่ว่า ลองมองดูรอบตัวพวกท่านสิ ทุกๆ แห่งล้วนเต็มไปด้วยอาชญากรรม บาป ความโลภ การแสวงหาซึ่งผลกำไร เหตุทะเลาะวิวาท และความขัดแย้ง ขนบธรรมเนียมของเรากำลังเลือนหายไป อีกทั้งพวกเรา也开始จะไม่เห็นค่าของสิ่งต่างๆ แล้ว แทนที่จะใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับธรรมชาติ พวกเรากลับเริ่มที่จะทำลายมัน แล้วดูสิว่าเราได้อะไรเป็นสิ่งที่ตอบแทนบ้าง ทั้งอากาศที่เต็มไปด้วยกลิ่นเหม็นเน่าจากเตาหลอมถลุงแร่ แม่น้ำลำธารที่ปนเปื้อนไปด้วยสิ่งปฏิกูลจากโรงเชือดและโรงฟอกหนัง ป่าที่ถูกโค่นอย่างต่อเนื่องโดยไร้ซึ่งสำนึก... พวกท่านลองดูเอาเองแล้วกัน! แม้กระทั่งบนเปลือกไม้ที่มีชีวิตของต้นเบลโอเบริสอันศักดิ์สิทธิ์ ตรงตำแหน่งที่อยู่เหนือศีรษะของนักกวีขึ้นไป ยังมีคนมือบอนโง่เง่าไร้การศึกษานำมีดมาแกะสลักเป็นถ้อยคำอันน่ารังเกียจเลย แถมยังสะกดผิดเสียด้วย ทำไมพวกท่านถึงดูตกใจกันนักล่ะ ถึงอย่างไรมันก็จะไม่สวยงามแน่—”

“ถูกต้อง!” นักบวชอ้วนร่วมบทสนทนาด้วย “ได้สติกันเสียที เจ้าพวกคนบาป ตอนนี้อย่างพอมีเวลาอยู่ มิเช่นนั้นพวกเจ้าจะได้พบกับความพิโรธและความพยายาบทของเหล่าทวยเทพอย่างแน่นอน! พวกเจ้ายังจำคำทำนายของอิธลินน์ได้อยู่ไหม ถ้อยคำพยากรณ์ที่พรรณนาถึงบทลงโทษของเหล่าทวยเทพซึ่งสงวนไว้ให้กับเผ่าพันธุ์ที่แปดเปื้อนไปด้วยบาปนะ!

“ช่วงเวลาแห่งการเหยียดหยามจะมาเยือน ต้นไม้ใหญ่จะปลิดทิ้งใบ ต้นอ่อนจะเหี่ยวแห้ง ผลไม้จะเน่าเสีย เมล็ดพันธุ์จะมีรสขม และแม่น้ำลำห้วยจะเต็มไปด้วยน้ำแข็งแทนที่จะเป็นสายน้ำ ความหนาวเหน็บสีขาวจะมาเยือน ตามมาด้วยแสงสว่างสีขาว และโลกทั้งใบจะพังทลายลงภายใต้พายุน้ำแข็ง” นี่แหละคือสิ่งที่นักพยากรณ์หญิงอิธลินน์เคยกล่าวไว้! และก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้น เราจะได้เห็นสัญญาณเตือนบางอย่างก่อน เป็นภัยพิบัติที่จะทำลายโลกนี้ให้สิ้น จงจำไว้ให้ดี! พวกนิลฟ์การ์ดก็คือบทลงโทษของปวงเทพ! เป็นเสมือนสิ่งที่เหล่าผู้มีชีวิตอมตะใช้เพียนตีคนบาปเช่นพวกเจ้า เพื่อที่พวกเจ้าจะได้--”

“หุบปากเสียทีน่า ไอ้เผ่าศักดิ์สิทธิ์จอมปลอมนี่!” เซลดอน สแก็กส์คำรามพร้อมกับกระทีบรองเท้าบูตหนักอึ้งของตน “พวกคลั่งไสยศาสตร์ไร้สาระอย่างเจ้าทำซ้ำซากอ้วกเต็มทน! ท้องไส้ข้ากำลังบิดมวน--”

“ระวังไว้เถอะ เซลดอน” เอลฟ์ตัวสูงเอ่ยขัดด้วยใบหน้าเบือนยิ้ม “อย่าได้เอาศาสนาของผู้อื่นมาล้อเลียนเชียว นั่นไม่ใช่การกระทำที่สุภาพน่าฟัง หรือ...ปลอดภัยเลยนะ”

“ข้าก็ไม่ได้ล้อเลียนอะไรเสียหน่อย” คนแคระทักท้วง “ข้าไม่ปฏิเสธการมีอยู่ของเทพเจ้า แต่ข้ามักจะรู้สึกรำคาญใจอยู่เสมอเวลาใครดิ่งเทพพวกนั้นมาข้องเกี่ยวกับปัญหาทางโลก หรือพยายามใช้คำทำนายของเอลฟ์สถิติพื้นเพอนางตนมาหลอกลวงข้า เจ้าบอกว่าพวกนิลฟ์การ์ดคือเครื่องมือของเหล่าเทพไซ่ไหม เหลวไหลสิ้นดี! ลองนึกย้อนไปถึงเหตุการณ์เมื่อครั้งอดีตดูสิ ตั้งแต่ยุคสมัยของเดสมีอด ราโดวิด และแซมบูค ไปจนถึงยุคสมัยของตันไอก์เก่าแก่อับบราด! เจ้าอาจจะจำชื่อเหล่านั้นไม่ได้ เพราะชีวิตของพวกเจ้ามันช่างสั้นนัก สั้นเยี่ยงแมลงชีปะขาว⁴ แต่ข้าจำได้ และข้าจะบอกให้ว่าดินแดนเหล่านั้นมีสภาพเป็นอย่างไรตอนที่เจ้าเพิ่งจะลงจากเรือมาอยู่บนหาดตรงปากแม่น้ำยารูกาและอ่าวบริเวณปากน้ำพอนาร์ จากเรือเพียงลำที่เข้าเทียบท่าที่ชายฝั่งในวันนั้น ก่อกำเนิดเป็นราชอาณาจักร

⁴ แมลงที่อายุสั้นที่สุดในโลก เมื่อโตเต็มวัยแล้วจะมีอายุอยู่ได้เพียง 1-2 วันเท่านั้น

ถึงสามแห่ง ผู้ที่แข็งแกร่งกว่าจะกลืนกินผู้ที่อ่อนแอกว่า จากนั้นพวกเขาก็จะเติบโตใหญ่และแข็งแกร่งยิ่งขึ้น พวกเขาจะเที่ยวรุกรานไปยังดินแดนของผู้อื่นเพื่อพิชิตมัน และอาณาจักรของพวกเขาจะยิ่งขยายตัวกว้างขึ้นและทรงพลังมากกว่าเดิม และในตอนนี้พวกนิลฟ์การ์ดเองก็กำลังทำแบบเดียวกันอยู่ เพราะคนของพวกเขานั้นทั้งแข็งแกร่ง สามัคคี มีระเบียบวินัย และเป็นปึกแผ่นแน่นแฟ้น ซึ่งถ้าหากพวกเจ้าไม่ร่วมมือกันทำแบบนั้นบ้าง พวกนิลฟ์การ์ดจะได้กลืนกินเจ้าเข้าไป เช่นเดียวกับที่ปลาหม่อไฟค์กลืนกินปลาชีวเน่ - เหมือนที่เจ้าครูอดหัวไว้นั้นบอกไป!”

“ก็ลองดูสิ!” โดนิเมียร์แห่งทรอยยิดดอกซึ่งประดับตรารูปสิงโต และโยกดาบที่อยู่ในฝักของตนไปมา “เราเคยขี้พวกมันจนละลายไปแล้วที่เนินชอตเดน จะให้ทำอีกกี่ครั้งก็ยอมได้!”

“ดูมันนอกมันใจเสียจริงนะ” เซลดอน สแก็กส์ คำราม “อัศวินเอ๋ย เจ้าคงลืมไปแล้วสินะว่า ก่อนจะเกิดศึกที่เนินชอตเดน พวกนิลฟ์การ์ดเคยไล่ถางดินแดนของพวกเจ้าอย่างกับเครื่องถางเหล็กมาแล้ว ซ้ำยังทำให้ดินแดนระหว่างมาร์นาตล์และทรานส์ริเวอร์เคลื่อนไปด้วยซากศพของพวกผู้กล้าเช่นเจ้าอีก แล้วคนที่หยุดพวกนิลฟ์การ์ดได้ก็ไม่ใช่พวกปากดีอย่างเจ้าด้วย แต่เป็นการรวมพลังกันของเทเมเรีย เรดาเนีย เอเดริน และเคดเวนต่างหาก ความกลมเกลียวและความเป็นปึกแผ่นโน่น คือสิ่งที่หยุดเจ้าพวกนั้นเอาไว้!”

“ไม่ใช่แค่นั้น” แรตคลิฟฟ์เอ๋ยชี้แจงด้วยน้ำเสียงเย็นชาทว่าก้องกังวาน “ไม่ใช่แค่นั้นเสียหน่อย ท่านสแก็กส์”

คนแคระซากเสลดเสียงดัง ล้วงน้ำมูก สับเท้าของตนไปมา ก่อนจะค้อมกายให้จ่อมเวทเล็กน้อย

“ไม่มีใครกล้าปฏิเสธผลงานของเพื่อนร่วมอาชีพท่านหรอก” เขาว่า “ผู้ใดที่กล้าปฏิเสธความกล้าหาญของภราดรผู้วิเศษ⁵ ที่เนินชอตเดนยอม

⁵ Brotherhood of Sorcerers คือองค์กรที่เก่าแก่ที่สุดของผู้ใช้เวทมนตร์ในอาณาจักรทางตอนเหนือ

ต้องเป็นคนที่น่าละอายยิ่ง พวกเขาต่างยืนหยัดต่อสู้อย่างกล้าหาญ ยอมเสียเลือดเนื้อเพื่อส่วนรวม และทุ่มเทเพื่อชัยชนะของพวกเรามากที่สุด แดนดีโลออนไม่เคยลืมพวกเขาในลำนำ ดังนั้นเราเองก็ไม่ควรเช่นกัน แต่อย่าลืมเสียล่ะว่า จอมเวทเหล่านั้นต่างยืนหยัดรวมตัวกันอยู่บนเนินอย่างภาคภูมิใจภายใต้การชี้นำของวิลเกอฟท์ซแห่งโรกเวิน เหมือนกับที่พวกเราเหล่านั้นรบแห่งราชอาณาจักรทั้งสี่ต่างน้อมรับคำสั่งของวิซิเมียร์แห่งเรดาเนีย นำเสียตายที่ความสามัคคีและความกลมเกลียวเช่นนี้กลับคงอยู่ได้แค่ในยามสงครามเท่านั้น เพราะในยามสงบ พวกเราต่างแยกตัวกันเป็นฝักฝ่ายกันอีกแล้ว วิซิเมียร์กับพอลเทสท์กำลังจะบีบคั้นกันตายด้วยเรื่องภาษีศุลกากรและกฎหมายการค้า ส่วนเดมาเวนด์แห่งเอเดิร์นกับเฮนเชลท์ก็กำลังทะเลาะกันเรื่องแนวเขตแดนทางตอนเหนือ ในขณะที่สทพันธ์ เฮงฟอล์⁶ และตระกูลไรส์เซนส์แห่งโคเวียร์ต่างก็เฝ้าเฝ้ายามกับทุกเรื่อง อีกทั้งยังได้ยินมาด้วยว่าไม่มีความกลมเกลียวกันภายในหมู่จอมเวท พวกเราไม่มีความเป็นปึกแผ่นกันเลยสักนิด ไม่มีทั้งระเบียบวินัยและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน แต่พวกนิล์ฟการ์ดมี!”

“ก็เพราะนิล์ฟการ์ดถูกปกครองโดยจักรพรรดิเอเมียร์ วาร์ เอ็มไรล์ ทหารราชและจอมเผด็จการที่ใช้ทั้งเล่ห์ บ่วง และขวานบังคับให้ผู้คนต้องเชื่อฟังเขาอะสิ!” บารอนวิลลิเบิร์ตส่งเสียงดังลั่นราวฟ้าผ่า “เจ้าต้องการจะพูดอะไรกันแน่ คนแคระเอ๋ย เราจะรวมตัวกันเป็นปึกแผ่นได้อย่างไร ต้องใช้วิธีบังคับขู่เข็ญแบบพวกนิล์ฟการ์ดด้วยไหม แล้วในความคิดของเจ้า กษัตริย์องค์ใดจากราชอาณาจักรไหนบ้างล่ะที่ควรจะยอมเป็นรองอีกฝ่าย และเจ้าอยากให้เห็นอำนาจแห่งกษัตริย์ทั้งปวงตกไปอยู่ในมือของใครกัน”

“ทำไมข้าถึงต้องสนด้วยเล่า” สแก็กส์ตอบพลางยกไหล่ “นั่นมันเรื่องของพวกมนุษย์นี่ อย่างไรก็ตามเสียพวกเจ้าก็คงไม่เลือกคนแคระมาเป็นกษัตริย์อยู่แล้ว”

⁶ League of Hengfors คือแคว้นหนึ่งในอาณาจักรทางตอนเหนือ ซึ่งมีเฮงฟอล์เป็นเมืองหลวง

“รวมถึงเอลฟ์หรือแม้กระทั่งครึ่งเอลฟ์ด้วย” ตัวแทนร่างสูงจากชนเผ่าโบราณกล่าวเพิ่มเติม แขนของเขายังคงโอบอยู่รอบกายของโหมงาม ผู้สวมใส่หมวกไร้ขอบ “ขนาดลูกเสี้ยวเอลฟ์ พวกเจ้ายังมองเป็นผู้ที่ด้อยกว่า—”

“นั่นแหละปัญหา” วิลเบิร์ตหัวเราะ “พวกเจ้าเลือกที่จะเข้าข้างนิลฟ์การ์ดเพราะพวกนั้นเอาแต่แหกปากป่าวประกาศเรื่องความเท่าเทียม ทั้งยังตกปากรับคำอีกกว่าจะทำให้ทุกอย่างกลับไปเป็นระบบระเบียบดังเช่นสมัยก่อนทันทีที่เอาชนะและกวาดล้างพวกเราไปจนหมดแผ่นดิน นั่นนะหรือความเป็นปึกแผ่น นั่นนะหรือความเท่าเทียมที่พวกเจ้าใฝ่หา คอยพูดถึงและป่าวประกาศมาโดยตลอด! พวกนิลฟ์การ์ดคงจ่ายเงินให้พวกเจ้าทำแบบนี้สิน่า! มิน่าเล่าพวกเจ้าถึงรักกันเองเสียเหลือเกิน ชาวนิลฟ์การ์ดเองก็เป็นพวกเอลฟ์เหมือนกันนี่—”

“ไร้สาระ” เอลฟ์หนุ่มเอ่ยอย่างเย็นชา “ท่านอัศวิน คำพูดของท่านช่างไร้สาระล้นดี เห็นได้ชัดว่าการเหยียดเผ่าพันธุ์ทำให้ท่านตาบอดสนิทไปเสียแล้ว ชาวนิลฟ์การ์ดก็เป็นมนุษย์เหมือนกับท่านนั่นแหละ”

“โกหกชัดๆ! ทุกคนต่างก็รู้ว่าเจ้าพวกนั้นเป็นทายาทของเซดท์มิด! เลือดของเหล่าเอลฟ์ไหลเวียนอยู่ในตัวของพวกมัน เลือดของเหล่าเอลฟ์ต่างหาก!”

“แล้วสิ่งใดกันเล่าที่ไหลเวียนอยู่ในตัวของท่าน” เอลฟ์หนุ่มฉีกยิ้มเย้ยหยัน “มีการผสมสายเลือดมานับหลายชั่วอายุคน หลายศตวรรษ ทั้งเผ่าพันธุ์ท่านและเผ่าพันธุ์ข้า และค่อนข้างสำเร็จดีเสียด้วย ซึ่งข้าเองก็ไม่ทราบเช่นกันว่านั่นเป็นเรื่องที่ดีหรือไม่ พวกท่านเริ่มต่อต้านการผสมสายเลือดมาไม่ถึงหนึ่งส่วนของศตวรรษทีเดียว ข้า ทั้งยังไม่ค่อยได้ผลอีกต่างหาก ไม่เช่นนั้นก็ลองพามนุษย์ที่ไม่มีสายเลือดของเซดท์อีคอร์ สายเลือดของชนเผ่าโบราณปะปนอยู่เลยมาให้ข้าดูสักคนสิ”

ใบหน้าของวิลเบิร์ตขึ้นสีแดงจัด วีรา โลเวนเฮาปต์ เองก็หน้าขึ้นสีเช่นกัน ส่วนจอมเวทแรดคลิฟฟ์ก็มึนศีรษะลงแล้วกระแอม แต่ที่น่าสนใจที่สุดก็คือเอลฟ์สาวที่สวมหมวกขนเพียงพอนเองก็หน้าขึ้นสีเรื่อด้วย

“เราทุกคนล้วนเป็นบุตรของพระแม่ธรณี” เสียงของดรูอิดผมเทาดังก้องขึ้นท่ามกลางความเงียบงัน “เราคือบุตรแห่งธรรมชาติทั้งปวง และถึงแม้เราจะไม่เคารพกรรมดาของเรา ถึงแม้เราจะทำให้ท่านต้องเป็นกังวลและเจ็บปวดบ่อยๆ ถึงแม้เราจะทำให้หัวใจของท่านต้องแหลกสลาย แต่ท่านก็ยังรักพวกเราทุกคน ขอให้พวกท่านทุกคนที่มารวมตัวกัน ณ จุดพำนักแห่งมิตรภาพนี้จงจำเรื่องนี้ไว้ให้ดี และอย่าได้โต้เถียงกันอีกเลยว่าใครมาก่อนหรือมาหลัง เพราะสิ่งแรกที่ถูกพัฒนามากับคลื่นก็คือผลโอ๊ก และผลโอ๊กที่ว่าก็แตกหน่อออกมาเป็นต้นโอ๊กเบลโอเบริสอันยิ่งใหญ่ เป็นต้นโอ๊กที่เก่าแก่ที่สุดต้นนี้ ขอให้พวกท่านทุกคนที่อยู่ภายใต้ร่มเงาของต้นไม้นี้ ท่ามกลางรากแห่งยุคปฐมภูมิ จงอย่าได้ลืมรากเหง้าเฉกเช่นพี่น้องห้องเดียวกันของเรา อย่าได้ลืมโลกที่รากต้นโอ๊กนี้เติบโตขึ้นมา ขอให้พวกท่านทุกคนจดจำเนื้อความจากบทเพลงของนักกวีแดนดิโลออน—”

“ใช่แล้ว!” วีรา โลเวนเฮาปต์ อุทานขึ้นมา “ว่าแต่เขาอยู่ไหนแล้วล่ะ”
“หนีไปแล้วนะสิ” เชลดอน สแก็กส์ พยายามสืบหาความจริงด้วยการเพ่งมองไปยังพื้นที่อันว่างเปล่าภายใต้ต้นโอ๊ก “เขาหอบเงินหนีไปโดยไม่คิดจะบอกเราเลยแม้แต่คำเดียว เหมือนกับพวกเอลฟ์ไม่มีผิด!”

“เหมือนพวกคนแคระต่างหาก!” โนมเครื่องมือเหล็กร้องเสียงแหลม
“เหมือนพวกมนุษย์ต่างหาก” เอลฟ์ร่างสูงแก่ ก่อนที่โนมงามสวมหมวกไร่ขอบจะเอนศีรษะของนางมาชนไหล่เขา

“นี่ ท่านนักกรี” แม่เจ้าแลนทิเอรีเอ่ยขณะก้าวยาวๆ เข้ามาในห้องโดยไม่เคาะประตู กลิ่นดอกไฮยาซินธ์ เหงื่อไคล เบียร์ และเบคอนรมควันอบอวลอยู่รอบตัวนาง “ท่านมีแขกนะ เข้ามาสิท่านสุภาพบุรุษผู้สูงศักดิ์”

แดนดิโลออนลูบผมของตนให้เรียบก่อนจะยัดหลังนั่งตัวตรงอยู่บนเก้าอี้ทรงโค้งขนาดใหญ่ซึ่งมีที่เท้าแขน เด็กสาวทั้งสองที่นั่งอยู่บนตักเขาริบติตร่างลูกขึ้นอย่างว่องไว เก็บงานเส้นของพวกตนไว้พร้อมจัดเสื้อผ้าที่หลดล้วยให้กลับเข้าที่ ดูท่าว่าความถ่อมตัวของหญิงโสเภณี คงจะมีใช้ชื่อลำนำที่แย่เสียทีเดียว นักกวีคิด แล้วหยัดร่างลูกขึ้นยืน รัดเข็มขัด สวมใส่

เลือกรับรูปให้เรียบร้อย ขณะที่ดวงตาคอยเหลือบมองชายสูงศักดิ์ที่ยืนอยู่ตรงทางเข้าไปด้วย

“พูดตามตรงนะ” เขากล่าว “พวกท่านมักจะหาตัวข้าพบเสมอ แต่น้อยครั้งนักที่จะเลือกเวลาได้ถูกกาลเทศะ โชคดีที่ครั้งนี้ข้ายังไม่ได้ตัดสินใจว่าจะเลือกตัวสาวสวยคนไหนดี แถมด้วยราคาที่ท่านตั้ง ข้าคงเลือกทั้งสองคนพร้อมกันไม่ไหวด้วย แลนทิเอรี”

แม่เจ้าแลนทิเอรีแย้มยิ้มอย่างเห็นใจพร้อมปรบมือ ทันใดนั้นเด็กสาวทั้งสองนาง – ชาวเกาะผิวขาวตกระและลูกครึ่งเอลฟ์ผมดำ – ก็ออกจากห้องไปอย่างรวดเร็ว ชายที่ยืนอยู่ตรงประตูอดเลื้อยคลมของตนออก ก่อนจะยื่นให้แม่เจ้าพร้อมกับถุงเงินที่แม่จะเล็กแต่ก็ใส่เหรียญไว้จนเต็ม

“ขอภัยท่านด้วย ท่านนักกวี” เขากล่าวขณะเดินตรงมาที่โต๊ะและหย่อนตัวลงนั่ง “ข้ารู้ดีว่าไม่ใช่เวลาที่ควรจะมารบกวนท่าน แต่จู่ๆ ท่านก็อันตรายจนหายตัวไปจากใต้ต้นโอ๊ก... ข้าหาตัวท่านที่ถนนสายหลักไม่เจออย่างที่ตั้งใจไว้ แล้วก็ใช้เวลาพักหนึ่งเลยกว่าจะตามหาร่องรอยของท่านในเมืองเล็กๆ แห่งนี้พบ เพื่อข้าเถอะ ข้ารบกวนเวลาท่านไม่นานหรอก-”

“ใครๆ ก็พูดแบบนี้กันทั้งนั้น แล้วสุดท้ายมันก็กลายเป็นเรื่องโกหกทุกที” นักกวีพูดแทรก “ขอพวกเธออยู่ด้วยกันตามลำพังได้ไหม แลนทิเอรี แล้วก็ช่วยดูแลอย่าให้ใครมารบกวนเราที่ เอาละ ข้ารอฟังอยู่นะ ท่านสุภาพบุรุษ”

ชายสูงศักดิ์จ้องมองเขาอย่างพิจารณา เขามีนัยน์ตาที่มีดหม่นและชุ่มชื้นเสียจนเกือบจะเหมือนมีน้ำตาคลอ ทั้งยังมีปลายจมูกแหลมชี้ที่ดูน่าเกลียด และริมฝีปากเล็กแคบ

“เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา ข้าจะขอพูดตรงประเด็นเลยแล้วกัน” เขาประกาศขณะรอให้ประตูปิดตามหลังแม่เจ้าไป “ท่านนักกวี ลำนำของท่านทำให้ข้ารู้สึกสนใจเป็นอย่างมาก หรือถ้าจะพูดให้ชัดก็คือ ตัวละครบางตัวในนั้นทำให้ข้าสนใจ ข้าค่อนข้างเป็นกังวลกับชะตากรรมของตัวเอกในลำนำที่ว่าพอสมควร และถ้าข้าเข้าใจไม่ผิด บทเพลงอันไพเราะที่ข้าได้ยินมาได้ต้นโอ๊กนั้นคงจะได้รับแรงบันดาลใจมาจากชะตากรรมของคนจริง ๆ สิละ ข้า

ขอเดว่านั่นต้องเป็น...ซิริลลาตัวน้อยแห่งชินทรา ผู้เป็นหลานสาวของราชินี
กาลานธเน่ฯ”

แดนดีโลออนเลื่อนสายตาขึ้นเพ่งมองเพดาน พลังเคาะนิ้วของเขา
ลงกับโต๊ะเป็นจังหวะ

“ท่านสุภาพบุรุษ” เขากล่าวเสียงแห้ง “ประเด็นที่ท่านสนใจเป็น
ประเด็นที่ประหลาดมาก และคำถามของท่านก็ประหลาดมากเช่นเดียวกัน
บางอย่างบอกข้าว่าท่านคงไม่ใช่คนแบบที่ข้าเห็นแน่”

“ถ้าฉันขอคำถามหน่อยได้ไหม ว่าท่านเห็นข้าเป็นคนเช่นไร”

“ข้าไม่แน่ใจว่าจะถามได้นะสิ เรื่องนี้ขึ้นอยู่กับว่าข้ากับท่านมีสหาย
ร่วมกันหรือไม่ และคนคนนั้นได้ฝากคำท้าทายมาให้ข้าหรือเปล่า อันที่จริง
ท่านควรจะทำแบบนั้นตั้งแต่เนิ่นๆ ด้วยซ้ำ แต่ดูเหมือนท่านคงจะลืมไปแล้ว
กระมัง”

“ข้าเปล่าลืม” เขาล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าตรงส่วนนอกของเสื้อนอก
กำมะหยี่สีน้ำตาลหม่นของเขา จากนั้นจึงหยิบถุงเงินที่ดูจะมีขนาดใหญ่กว่า
ถุงเงินที่เขาส่งให้กับแม่แล้ว ทว่าด้านในยังคงเต็มไปด้วยเหรียญซึ่งส่งเสียง
ดังกริ๊งออกมาเมื่อกระทบกับโต๊ะ “เราเพียงแต่ไม่มีสหายที่รู้จักกันทั้งสอง
ฝ่ายเลยเท่านั้น ท่านแดนดีโลออน แต่บางทีถุงเงินนี้อาจจะพอทำให้ท่าน
มองข้ามเรื่องนั้นไปได้”

“แล้วท่านตั้งใจจะใช้ถุงเงินเล็กระจอบนี้ซื้อสิ่งใดกัน” นักกวีทำ
หน้ามึน “ช่องนางโลมของแม่เล่าแลนทีเอรีและดินแดนรอบด้านทั้งหมดรี”

“เรียกว่าเป็นการสนับสนุนงานศิลปะและตัวศิลปินเองดีกว่า และ
เพื่อการที่ข้าจะได้พูดคุยกับศิลปินเรื่องผลงานของเขาด้วย”

“ท่านคงรักงานศิลปะมากเลยสินะ ท่านสุภาพบุรุษ ท่านอยากคุยกับ
ศิลปินมากถึงขนาดที่ต้องวางเงินให้เขาก่อนจะแนะนำตัวเขียวหรือ ทั้งที่มัน
เป็นการละเมิดมารยาทขั้นพื้นฐานแท้ๆ”

“แต่ตอนที่บทสนทนานี้เริ่มต้นขึ้น” นัยน์ตาสีเข้มของชายแปลกหน้า
ค่อยๆ หลีกลิ้ง “ท่านก็ดูไม่ได้วิตกอะไรกับตัวตนไร้นามของข้านี้”

“แต่ตอนนี้ข้าเริ่มจะวิตกแล้วละ”

“ข้ามิได้ละอายุใจในชื่อของตนเองหรอก” ชายแปลกหน้ากล่าว รอยยิ้มจางปรากฏขึ้นบนริมฝีปากอันเล็กแคบของเขา “ผู้คนเรียกข้าว่า ไรน์ช แต่ก็ไม่แปลกหากท่านจะไม่รู้จักข้า ท่านโด่งดังเกินไป และก็เป็นที่รู้จักมากเกินไปจนท่านคงไม่อาจทำความรู้จักกับผู้ที่ชื่นชมท่านทุกคนได้ แต่ทุก ๆ คนที่นับถือในฝีมือของท่านกลับมีความรู้สึกว่าคุณเขารู้จักท่านดี ดีเสียจนบางทีก็เผลอทำตัวสนิทสนมด้วย ซึ่งข้าเองก็ทำแบบนั้นเช่นกัน ข้าทราบดีว่านี่เป็นการเข้าใจผิด ดังนั้นได้โปรดปรานียกโทษให้ข้าด้วยเถิด”

“ข้ายกโทษให้ท่าน”

“เช่นนั้นก็แปลว่าท่านคงจะยอมตอบคำถามไม่กี่คำถามของข้าแล้ว-”

“เปล่า! ไม่ใช่เสียหน่อย” นักวิธธการเพลงท่าทางก้ำกึ่ง “เห็นที่คราวนี้ข้าคงต้องเป็นฝ่ายขอให้ท่านยกโทษให้ ข้าอย่างเต็มใจบ้างแล้วละ เพราะข้าไม่คิดจะยกเรื่องผลงานของข้ามาคุยกับใคร ไม่ว่าเรื่องแรงบันดาลใจ ตัวละครต่าง ๆ หรือแม้กระทั่งเรื่องที่ว่าผลงานของข้าเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นมาหรือไม่ รวมถึงเรื่องอื่นๆ ที่เหลือด้วย เพราะการทำแบบนั้นจะเป็นการลดทอนคุณค่าของบทกวีไป และอาจทำให้ผู้คนเบื่อหน่ายได้ในที่สุด”

“อย่างนั้นหรือ”

“แน่นอน ยกตัวอย่างเช่น หากข้าขับขานลำนานเกี่ยวกับภรรยาผู้ร่ำรวยของมิลเลอร์ แล้วข้าก็ประกาศออกไปว่านี่คือเรื่องราวของสเวียร์กา ภรรยาของมิลเลอร์ โลซ จากนั้นข้าก็ไปประกาศออกไปอีกว่า ท่านสามารถร่วมเตียงกับสเวียร์กาได้อย่างง่ายดายในทุก ๆ วันพฤหัสบดี เนื่องจากในทุก ๆ วันพฤหัสบดีนั้น มิลเลอร์ผู้เป็นสามีจะออกไปจ่ายตลาด เรื่องราวนี้ก็จะไม่ใช่บทกวีอีกต่อไป เป็นเพียงประโยคที่คล้องจองกันหรือการใส่ร้ายป้ายสีอันน่ารังเกียจเท่านั้น”

“เข้าใจแล้ว ข้าเข้าใจแล้วละ” ไรน์ชเอ่ยเร็ว ๆ “แต่บางทีตัวอย่างที่ท่านว่าอาจจะเป็นตัวอย่างที่แย่ไปสักหน่อย เพราะถึงอย่างไรข้าก็ไม่ได้สนใจในความผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ หรือบาปของใครอยู่แล้ว เชื่อก่อนว่าท่านไม่จำเป็นต้องให้ร้ายใครเลยแม้แต่หน่อยหากจะตอบคำถามข้า สิ่งเดียวที่ข้าต้องการก็คือข้อมูลเล็ก ๆ น้อย ๆ ข้อมูลหนึ่งเท่านั้น ซึ่งก็คือข้อมูลที่ว่า เกิด

อะไรขึ้นกับซิลลา หลานสาวของราชินีแห่งชินทรากันแน่ หลายๆ คนอ้างว่านางถูกสังหารระหว่างเหตุล้อมโจมตีเมือง และคำกล่าวนี้ก็ได้รับการยืนยันโดยผู้เห็นเหตุการณ์หลายคน แต่จากลำนํ้าของท่าน ดูเหมือนว่าเด็กคนนั้นจะรอดชีวิตมาได้ ข้าจึงสนใจใคร่รู้จริงๆ ว่าเรื่องราวเหล่านี้มาจากจินตนาการของท่านหรือเป็นความจริงกันแน่ ทั้งหมดเป็นเรื่องจริงหรือเท็จ”

“ข้ารู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ท่านให้ความสนใจในผลงานของข้าถึงเพียงนี้” แดนดีโลออนนิกยิ้มกว้าง “ท่านจะหัวเราะก็ได้นะ ท่านคนที่ชื่ออะไรก็ตาม แต่นั่นแหละคือสิ่งที่ข้าตั้งใจเอาไว้ตอนที่ข้าประพันธ์ลำนํ้าขึ้นมา ข้าอยากจะทำให้ผู้ฟังของข้ารู้สึกตื่นเต้นและสงสัยใคร่รู้”

“จริงหรือเท็จ” ไรน์ฮัย้าเสียงเย็น

“หากข้าเฉลยออกไป เสน่ห์ในผลงานของข้าคงถูกทำลายป่นปี้พอดีลาก่อนสหายข้า ท่านได้ใช้เวลาที่ข้าพอจะสละให้ได้ไปหมดแล้ว และแรงบันดาลใจทั้งสองของข้าก็กำลังคอยข้าอยู่ข้างนอกนั่นพร้อมข้อสงสัยที่ว่าข้าจะเลือกใคร”

ไรน์ฮัย้ารีบไปครู่ใหญ่โดยไม่แสดงท่าทีว่าจะลุกออกไปเลยแม้แต่น้อย เขากำลังมองนักกวีด้วยแวตาคำนํ้าและไม่เป็นมิตรจนนักกวีสลัดความรู้สึกกระสับกระส่ายขึ้นมา เสียงเอะอะเร็งร่าดังสะท้อนมาจากห้องหลักของช่องนางโลมโดยมีเสียงหัวเราะคิกคักแหลมสูงของหญิงสาวดังแทรกขึ้นมาเป็นพักๆ แดนดีโลออนหันศีรษะไปด้านข้าง แสร้งวางท่าหยิ่งยโสเย้ยหยันทว่าอันที่จริงแล้วเขากำลังคาดคะเนระยะห่างจากจุดที่เขาตั้งอยู่ กับมุมห้องและผ้าม่านลายนางไม้ที่กำลังเหน้าจากคนโทรตหน้าอกของตนต่างหาก

“แดนดีโลออน” ไรน์ฮัย้าออกมาในที่สุดขณะสอดมือกลับเข้าไปในกระเป๋าสี้นอกสีน้ำตาลดำของเขา “ตอบคำถามข้ามาเถอะ ขอร้องละ ข้าอยากรู้คำตอบจริงๆ เรื่องนี้สำคัญกับข้ามาก และเชื่อข้าเถอะว่ามันก็สำคัญกับท่านไม่แพ้กัน เพราะหากท่านยอมพูดออกมาแต่โดยดี ข้าคงไม่ต้อง--”

“ไม่ต้องอะไร”

รอยยิ้มบิดเบี้ยวน่าสยดสยองค่อยๆ ปรากฏขึ้นบนริมฝีปากอันเรียวกเล็กของไรน์ซ

“ข้าคงไม่ต้องใช้กำลังบังคับให้ท่านพูดนะสิ”

“เออละ ฟังข้านะเจ้าคนชั่ว” แดนดีโลออนหยัดร่างลุกขึ้นพลางแสวง
ตีหน้าขู่ “ข้าชิงชิงความรุนแรงและการใช้กำลังก็จริง แต่เดี๋ยวข้าจะเรียก
แม่เล่าแลนทิเอรีมาที่นี่ จากนั้นนางก็จะเรียกคนที่ชื่อกรูซึลา ผู้รับหน้าที่เป็น
ยามเฝ้าหน้าร้านผู้ทรงเกียรติและมีความรับผิดชอบของที่นี่มา และขอบอก
เลยนะว่า เขาคือนักสู้ตัวจริงในด้านนี้ เขาจะเตะกันเจ้าอย่างแรงจนตัวเจ้า
ลอยโด่งขึ้นไปบนหลังคาอย่างสง่างาม งามเสียจนผู้คนที่ผ่านไปผ่านมา
ในเวลานี้ก็กว่าเจ้าเป็นเพกซัสเลยทีเดียว”

จู่ๆ ไรน์ชกีขยับตัวอย่างกะทันหัน วัตถุบางอย่างส่องประกายอยู่
ในมือของเขา

“เจ้าแน่ใจรึ” เขาถาม “ว่าเจ้าจะเรียกนางมาทันเวลา”

แดนดีโลออนไม่ได้คิดจะรอคำตอบ รวมถึงไม่ได้ตั้งใจจะรออยู่เฉยๆ
อยู่แล้ว ก่อนที่ไรน์ชจะฉวยดาบสั้นขึ้นมาไว้ในมือ นักวิกก็กระโจนตัวพุ่งไป
ยังมุมห้อง มุดเข้าไปใต้ม่านลายนางไม้ ถีบประตูลับให้เปิดออก จากนั้น
ก็วิ่งพรวดพราดลงไปตามขั้นบันไดวนอย่างรวดเร็วโดยใช้ราวบันไดเก่าๆ
เป็นเครื่องช่วยนำทาง ไรน์ชพุ่งตัวตามเขามา ทว่านักวิกก็มั่นใจในตัวเอง
มากเช่นกันว่าเขารู้จักเส้นทางลับนี้อย่างทะลุปรุโปร่ง เนื่องจากเขาเคยใช้มัน
มานานักต่อนักแล้วในยามที่ต้องหนีบรรดาเจ้าหนี้ สามมีชี้อัจฉา และคู่แข่ง
ผู้โกรธแค้นร่ำรวยมากมายที่เขาเคยขโมยสิ่งล้ำค่าและทวงทำนองของบทกวี
มาเป็นครั้งคราว แดนดีโลออนรู้ว่าหลังจากหักเหลี่ยมเป็นครั้งที่สาม เขา
จะสามารถคลำหาบานประตูหมุนซึ่งตั้งอยู่เบื้องหลังบันไดที่ทอดยาวลงไปสู่
ห้องใต้ดินได้ นักวิกมั่นใจว่าผู้ที่กำลังไล่ล่าเขาอยู่จะต้องหยุดตัวไม่ทัน จน
วิ่งผ่านไปเหยียบประตูกลและร่วงลงไปสู่เล้าหมูเมืองล่าง อีกทั้งเขายังมั่นใจ
เช่นกันว่า หลังจากที่ต้องเจ็บช้ำ เปื่อนอุจจาระ และถูกหมูกัดแทะไปทั่ว
ผู้ที่กำลังขมเหงเขาอยู่จะต้องถอดใจเลิกตามล่าเขาอย่างแน่นอน

ทว่าแดนดีโลออนกลับคิดผิด ซึ่งก็ถือเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นประจำ
ในยามที่เขามั่นใจมากเกินไป มีบางอย่างเปล่งแสงสีน้ำเงินวาบขึ้นจาก
ด้านหลังเขา จากนั้นแขนขาของนักวิกก็ชาวูบ ไร้ความรู้สึก และแข็งทื่อ

ขาของเขาไม่ฟังคำสั่งเขาอีกต่อไป เขาจึงไม่อาจชะลอความเร็วลงเพื่อคลำหาบานประตูหมุนได้ เขาร้องตะโกนลั่นขณะกำลังลงไปตามชั้นบันได ร่างกระแทกเข้ากับกำแพงเฉลี่ยขนาดเล็ก แล้วประตูกลก็เปิดออกกว้างจากใต้ร่างพร้อมด้วยเสียงแตกพัว ร่างของนักกวีกำลังคะมำลงไปสู่ความมืดมิดและกลิ่นเหม็นสาบ ก่อนที่หัวของเขาจะโหม่งเข้ากับพื้นดินและหมดสติไป เขาก็นึกถึงคำพูดของแม่เล่าแลนทิเอรีที่เคยบอกว่าเล่าหมูกำลังอยู่ในระหว่างการซ่อมแซม

ความเจ็บปวดจากข้อมือและหัวไหล่ที่หดเกร็งและถูกบิดรั้งอย่างแรงจนข้อต่อลั่นดังสติของเขากลับมา เขาอยากร้องตะโกนออกมาใจจะขาด แต่กลับทำไม่ได้ เพราะตอนนี้เขารู้สึกราวกับว่ามีก้อนหินอุดปากอยู่ เขากำลังคุกเข่าอยู่บนพื้นดิน ข้อมือทั้งสองถูกมัดด้วยเส้นเชือกที่ส่งเสียงลั่น นักกวีพยายามลุกขึ้นยืน หมายจะลดทอนแรงดึงรั้งบริเวณไหล่ ทว่าขาทั้งสองก็ถูกมัดไว้ด้วยเช่นกัน เขาหอบไอและล้าล้าอากาศขณะดันร่นลุกขึ้นยืนสำเร็จ แม้ความจริงแล้วจะเป็นเพราะถูกดึงเชือกที่มีดรางของเขาอยู่อย่างไร้ความปรานีก็ตาม

ไรนซ์ยืนอยู่เบื้องหน้าเขา ดวงตามาดร้ายคู่นั้นเปล่งประกายวูบไหวภายใต้แสงไฟจากตะเกียงที่อันธพาลเคราครีมตัวสูงเกือบสองเมตรยกสูงอยู่ในมือ และมีอันธพาลอีกคนที่ตัวไม่เตี้ยกว่ากันนักยืนอยู่ด้านหลังเขา แดนดีโลอนได้ยินเสียงลมหายใจ ทั้งยังได้กลิ่นเหงื่อเหม็นหื่นที่โชยมาจากตัวชายคนนั้น เป็นชายตัวเหม็นนั่นเองที่เป็นผู้กระตุกเส้นเชือกซึ่งพาดอยู่บนซื่อคานและมัดรอบข้อมือของนักกวีอยู่

ปลายเท้าของแดนดีโลอนลอยสูงขึ้นจากพื้นดิน นักกวีไม่อาจทำสิ่งใดได้เลยนอกจากส่งเสียงพืดพาดออกมาทางโพรงจมูก

“พอแล้ว” ไรนซ์เอ่ยห้ามในที่สุด และถึงแม้เขาจะพูดแทบจะในทันที ทว่าสำหรับแดนดีโลอนแล้ว นี่ช่วงเป็นเวลาที่ยาวนานเหลือเกิน ปลายเท้าของนักกวีสัมผัสกับพื้นดินอีกครั้ง แต่ต่อให้เขาอยากกลับไปอยู่ในท่าคุกเข่าใจแทบขาด เขาก็ทำแบบนั้นไม่ได้ ด้วยเส้นเชือกที่รัดอยู่นั้นยังคงรั้งร่างเขา

เอาไว้เสียตั้งราวกับสายเครื่องดนตรี

โรนซ์ขยับเข้ามาใกล้ ใบหน้าว่างเปล่าไร้ซึ่งร่องรอยของอารมณ์ใดๆ ดวงตาจ๋าขึ้นของเขายังคงมีสภาพเหมือนเดิมไม่แปรเปลี่ยน ส่วนน้ำเสียงก็ยังคงเป็นน้ำเสียงที่สงบนิ่ง เรียบร้อย และออกจะเบื่อบ่อยนิดหน่อยด้วยซ้ำ

“ไอ้เจ้านักกีฬาน่ารังเกียจ ไอ้สัตว์ชั้นต่ำ เจ้าเศษสวะหยิงยโสไร้ค่า คิดจะหนีไปจากข้างนี้รึ ไม่เคยมีใครหนีข้าพ้น แถมเรายังคุยกันไม่จบเลยด้วย เจ้าคนโง่สมองทึบ ขำริอุตส่าห์ถามคำถามเจ้าดีๆ ในสถานการณ์ที่มันสะดวกสบายกว่านี้ แต่เจ้ากลับเลือกเอาตัวเองมาอยู่ในสถานการณ์ที่ย่ำแย่กว่าเดิมแทนเสียนี้ ที่นี้เจ้าคงจะยอมตอบคำถามของข้าทั้งหมดแล้วสินะ ข้าพูดถูกไหม”

แดนดีไลออนรีบพยักหน้าอย่างกระตือรือร้น โรนซ์เผยยิ้มออกมาในที่ที่สุด ก่อนจะขยับท่าทางส่งสัญญาณ นักกีฬาส่งเสียงร้องแหลมอย่างหมดหนทางเมื่อรู้สึกได้ว่าเชือกรัดแขนของตนแน่นขึ้น บิดรั้งมันไปข้างหลังจนข้อต่อส่งเสียงลั่นราว

“เจ้ายังพูดไม่ได้หรอก” โรนซ์ยืนยัน ริมฝีปากยังคงแถมเป็นรอยยิ้มที่น่ารังเกียจ “คงจะเจ็บมากเลยสินะ ข้าจะบอกให้รู้ไว้หน่อยก็ได้ว่า ที่เจ้ายังถูกแขวนเอาไว้แบบนี้ก็เพื่อที่จะสนองความต้องการของข้าเอง พอตัวข้าชอบเห็นผู้คนทรมานนะ เอ้า สูงขึ้นอีกหน่อย”

แดนดีไลออนได้แต่ส่งเสียงหายใจหอบอย่างรุนแรงจนแทบสำลัก

“พอแล้ว” โรนซ์ออกคำสั่งในที่ที่สุด ก่อนจะก้าวตรงมาหานักกีฬาลงและคว้าชั้นนิบบนเสื้อของเขาขึ้นมา “ฟังข้าให้ดีๆ ไอ้เจ้าคนอวดดี เดี่ยวข้าจะถอนแวนเมตรออกให้เพื่อให้เจ้าพูดได้ แต่ถ้าเจ้าส่งเสียงอันมีเสน่ห์ของเจ้าดังเกินความจำเป็นล่ะก็ เจ้าจะต้องเสียใจแน่”

เขายกมือขึ้นทำท่าทางบางอย่าง จากนั้นจึงเตะแวนบนมือลงบนแก้มของนักกีฬาทันใดนั้นเอง แดนดีไลออนก็รู้สึกได้ว่าทั้งกราม ลิ้น และเพดานปากของเขากลับมามีความรู้สึกอีกครั้ง

“เออละ” โรนซ์กล่าวต่อเสียงเบา “ที่นี้ข้าจะถามคำถามเจ้าสักข้อ

สองข้อ และเจ้าก็ต้องตอบคำถามเหล่านั้นออกมาอย่างรวดเร็ว สั้นไหล และลึกถึงรายละเอียด หากเจ้าอีกอักหรือแสดงท่าทีลังเลออกมาแม้แต่ชนิดเดียว หรือทำให้ข้านึกสงสัยแม้เพียงเล็กน้อยว่าเจ้าอาจจะกำลังโกหกอยู่ละก็...ลองก้มดูข้างล่างสิ”

แดนดิโลออนยอมทำตามแต่โดยดี แล้วก็ปล้นขวัญผวาขึ้นมาเมื่อพบว่ารอบๆ ข้อเท้าของเขานั้นมีเชือกสั้นๆ ถูกผูกเป็นปมอยู่ และที่ปลายเส้นเชือกอีกด้านก็ผูกติดอยู่กับถังน้ำที่บรรจุหินปูนไว้นั่นเต็ม

“หากข้าสั่งให้ดึงตัวเจ้าสูงขึ้นอีก” ไرنซ์แถมยิ้มอย่างโหดร้าย “และถึงนั้นถูกยกขึ้นไปพร้อมกับเจ้าด้วย มือของเจ้าคงจะไม่ม้วนกลับมามีความรู้สึกอีกแน่นอน และหลังจากนั้น ข้าว่าเจ้าคงไม่สามารถใช้ลูทของเจ้าบรรเลงเพลงได้อีก ดังนั้นเจ้าคงจะยอมพูดกับข้าดีๆ แล้วใช่ไหม”

แดนดิโลออนไม่ได้ตอบตกลงออกไป เนื่องจากความหวาดกลัวทำให้เขาไม่อาจขยับศีรษะหรือเคลื่อนไหวของตัวออกมาได้เลย ทว่าไرنซ์เองก็ดูจะไม่ได้อต้องการคำยืนยันเช่นกัน

“รู้ไว้ด้วยนะ” เขากล่าว “ว่าข้าจะรู้ได้ในทันทีว่าเจ้ากำลังพูดความจริงอยู่หรือไม่ ซึ่งหากเจ้าพยายามจะหลอกข้า ข้าก็จะรู้ได้ในทันทีเช่นกัน แล้วข้าก็จะไม่หลงกลไปกับคำพูดในเชิงบทกวีหรือคำพูดที่ฟังดูคลุมเครือด้วย เหตุการณ์ในวันนี้ล้วนเป็นแค่เรื่องเล็กน้อยสำหรับข้า เช่นเดียวกับที่ข้าทำให้เจ้าเป็นอัมพาตบนบันไดเวียนนั้นแหละ ดังนั้นข้าขอแนะนำให้เจ้าซึ้งน้ำหนัkcำพูดของเจ้าให้ดี เจ้าเศษสวะ เอาละ เลิกผลาญเวลาแล้วมาเริ่มกันเลยดีกว่า อย่างที่เจ้ารู้ ข้ากำลังสนใจในตัวนางเอกจากหนึ่งในล่านำอันไพเราะของเจ้าอยู่ และนางเอกที่ว่าก็คือหลานสาวของราชินีคาลานธแห่งซินทรา องค์หญิงซีริลลา หรือที่ได้รับการเรียกขานอย่างรักใคร่ว่าซีริ ผู้เห็นเหตุการณ์หลายรายต่างยืนยันว่าเด็กสาวตัวน้อยผู้นี้ตายไปตั้งแต่เหตุล้อมโจมตีเมืองเมื่อสองปีก่อน ทว่าในล่านำของเจ้า เจ้ากลับบรรยายเอาไว้อย่างชัดเจนและน่าประทับใจว่านางได้พบกับคนผู้หนึ่งที่ทั้งแปลกและเกือบจะกลายเป็นตำนานอยู่แล้ว...ซึ่งก็คือวิทเซอร์...เกรอลท์หรือเจอร์ลด์นั่นแหละ หากตัดเรื่องเหลวไหลไร้สาระอย่างเรื่องชะตากรรมและคำตัดสินแห่งโชคชะตา

อะไรนั่นทั้งไป ดูเหมือนว่าลำนำส่วนที่เหลือของเจ้าจะกล่าวเอาไว้ว่าเด็กคนนั้นรอดชีวิตมาจากสงครามที่ซินทราได้แบบครบสามสิบสองลิเนะ เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงหรือเปล่า”

“ข้าไม่รู้...” แดนดีโลออนตรง “ให้ตายสิ ข้าเป็นแค่นักกวีนะ! ข้าก็แค่ได้ยินเรื่องพวกนี้มา ส่วนที่เหลือ...”

“ว่าต่อสิ”

“ส่วนที่เหลือเป็นเรื่องที่ข้าแต่งขึ้นมาเอง เป็นเรื่องที่ข้ารู้ขึ้นมาเองล้วนๆ! ข้าไม่รู้อะไรเลยจริงๆ!” นักกวีรีบส่งเสียงร้องลั่นทันทีที่เห็นไรน์ชส่งสัญญาณให้กับชายตัวเหี้ยมและรู้สึกได้ว่าเชือกรัดแน่นยิ่งขึ้น “ข้าเปล่าโกหกนะ!”

“ก็จริง” ไรน์ชพยักหน้า “เจ้าไม่ได้โกหกออกมาตรงๆ ไม่มันข้าคงสัมผัสได้แล้ว แต่เจ้ากำลังพยายามพูดจ้ออ้อมโลกอยู่ เจ้าคงไม่แต่งลำนำออกมาแบบนั้นหรอกถ้าไม่มีเหตุผลอะไรสักอย่าง แถมเจ้าเองก็รู้จักกับวิทเซอร์ผู้นั้นด้วยนี่ ผู้คนมักพบเห็นเจ้าร่วมเดินทางไปกับเขา ดังนั้นบอกข้ามาซะ แดนดีโลออน ถ้าเจ้ายังรักข้อต่อของเจ้าอยู่ บอกเรื่องที่เจ้ารู้มาให้หมด”

“สิริคนนั้น” นักกวีหายใจหอบ “คือเด็กที่ถูกผูกชะตาไว้กับวิทเซอร์นางคือเด็กสาวที่ผู้คนต่างขนานนามว่า เด็กจากบัญญัติแห่งความไม่คาดฝัน... เจ้าต้องเคยได้ยินแน่ เรื่องนี้โด่งดังมาก พ่อแม่ของนางเคยสาบานเอาไว้ว่าจะมอบนางให้กับวิทเซอร์—”

“มอบตัวนางให้กับเจ้ามนุษย์กลายเป็นรู้ไร้สตินั่นนะรี ให้เจ้านักรบรับจ้างใจอำมหิตนั่นเนี่ยนะ โกหกชัดๆ เจ้ากวีชั้นต่ำ เกือบนิทานพรค์นี้ไปเล่าให้พวกผู้หญิงฟังเถอะ”

“เรื่องมันเป็นแบบนี้จริงๆ ให้ข้าสาบานกับดวงวิญญาณของท่านแม่ข้าเลยก็ได้” แดนดีโลออนสะอื้น “ข้าได้ยินเรื่องนี้มาจากแหล่งที่มาที่เชื่อถือได้...วิทเซอร์ผู้นั้น—”

“เล่าเรื่องเด็กสาวมาดีกว่า ตอนนี้อย่างไม่สนใจวิทเซอร์นั้น”

“แต่ข้าไม่รู้เรื่องเด็กสาวคนนั้นเลยนี่! ข้ารู้แค่ว่าตอนเกิดสงคราม

วิทเซอร์กำลังจะไปปรับตัวนางมาจากซินทรา แล้วข้าก็ได้เจอเขาตอนนั้นพอดี คนที่บอกเรื่องการสังหารหมู่และการสิ้นพระชนม์ของกาลานเซให้เขาฟังก็คือ ข้า...เขาถามข้าเรื่องเด็กคนนั้น หลานสาวขององค์ราชินี...แต่ที่ข้ารู้มาก็คือ ทุกๆคนในซินทราล้วนถูกฆ่าตายหมด ไม่มีใครรอดออกมาจากป้อมปราการ แห่งสุดท้ายเลยแม้แต่คนเดียว--”

“พูดต่อไป เล่าความจริงออกมาตรงๆ แล้วก็ใช้คำเปรียบเปรยให้น้อยลงด้วย!”

“ตอนที่วิทเซอร์ได้รู้เรื่องการสังหารหมู่และการล่มสลายของซินทรา เขาก็ยกเลิกการเดินทางของตน พวกเราพากันหนีขึ้นเหนือ ก่อนจะแยกทางกันที่เฮงฟอลล์ จากนั้นข้าก็ไม่ได้เห็นเขาอีกเลย...แต่ระหว่างการเดินทาง เขาเคยพูดถึงเรื่องนี้อยู่บ้าง...เรื่องของซีริหรืออะไรนั่นแหละ...แล้วก็เรื่องของโซคชะตา...ข้าเลยแต่งเพลงนี้ขึ้นมาเอง นอกนั้นข้าก็ไมรู้แล้ว ข้าสาบานได้!”

ไรนซ์ทำหน้าที่บั้งตีสไ้เขา

“แล้วตอนนั้นวิทเซอร์นั้นอยู่ที่ไหน” เขาถาม “เจ้ามือสังหารสัตว์ประหลาดรับจ้าง เจ้าจอมเชือดในบทกวีที่ชอบกล่าวถึงเรื่องโซคชะตาผู้นั้น”

“ข้าก็บอกไปแล้วไง ครึ่งสุดท้ายที่ข้าเจอเขา--”

“ข้าจำได้น่าว่าเจ้าเคยพูดไว้อย่างไร” ไรนซ์เอ่ยแทรก “ข้าตั้งใจฟังเรื่องที่เจ้าพูดเป็นอย่างดี แล้วตอนนี้ก็ถึงคราวที่เจ้าต้องตั้งใจฟังที่ข้าพูดบ้างแล้ว เจ้าต้องตอบคำถามต่อไปนี้มาให้ละเอียด และคำถามของข้าก็คือ ถ้าเกิดไม่มีใครเห็นตัวเกรอลท์ หรือวิทเซอร์เจอร์ลด์คนนั้นเลยตลอดระยะเวลาหนึ่งปีมานี้ เขาจะไปซ่อนตัวอยู่ที่ไหน ที่ซ่อนที่เขามักจะไปหลบอยู่เป็นประจำคือที่ใดกัน”

“ข้าไม่รู้หรือกว่ามันคือที่ไหน” นักกวีเอ่ยเร็วๆ “ข้าไม่ได้โกหกนะ ข้าไม่รู้จริงๆ--”

“ไ้ไปแล้ว แดนดีโลออน ไ้เกินไปแล้ว” ไรนซ์เหยียดยิ้มคล้ายเป็นลาง “เจ้ากระเหียนกระหือรือเกินไป เจ้าเป็นพวกฉลาดแกมโกง แต่ยังระวังไม่มากพอ เจ้าบอกว่าเจ้าไม่รู้ว่ที่ซ่อนของเขาคือที่ไหนใช่หรือไม่ แต่ข้ากล้ำรับประกันเลยว่าเจ้าต้องรู้ว่าที่นั่นเป็นที่แบบใดแน่”

แดนดิโลออนกัดฟันกรอดด้วยความโกรธและสิ้นหวัง

“เอ้า ว่าอย่างไรเล่า” ไรน์ชส่งสัญญาณให้กับชายตัวหมื่นอีกครั้ง “ที่ซ่อนของวิทเซอร์อยู่ที่ไหน ที่นั่นมีชื่อเรียกว่าอะไร”

นักกรวยังคงปิดปากเงียบ เส้นเชือกซึ่งแน่นขึ้น บิดรั้งมือเขาอย่างเจ็บปวด ปลายเท้าของเขายกสูงขึ้นจากพื้นอีกครั้ง แดนดิโลออนส่งเสียงร้องโหยหวน เป็นเสียงร้องที่ทั้งสิ้นและขาดหวังเนื่องจากแหวนมนตราของไรน์ชได้ปิดปากเขาเอาไว้อย่างกะทันหันอีกครั้ง

“สูงขึ้นอีก อีกนิด” ไรน์ชเอามือเท้าเอว “แดนดิโลออนเอ๋ย เจ้ารู้ไหมว่าอันที่จริงข้าสามารถใช้เวทมนตร์บังคับให้เจ้าพูดสิ่งที่อยู่ในใจออกมาได้นะ แต่มันกินแรงข้ามาก อีกอย่าง ข้าชอบเห็นคนเจ็บปวดทรมานจนลูกตาหลุดออกมาจากเบ้ามากกว่า แล้วถึงยังงี้เจ้าก็ต้องยอมบรีปากออกมาอยู่ดี”

แดนดิโลออนเองก็คิดเช่นนั้น เชือกที่มัดรอบข้อเท้าของเขาไว้อย่างแน่นขึ้นอีกจนถึงไล่หินปูนครูดกับพื้นไปมา

“ท่านขอรับ” จู๊ๆ อันธพาลคนแรกก็เอ่ยนาม เขาใช้เสื้อคลุมของตนคลุมตะเกียงไว้และมองลอดผ่านช่องที่ประตูเล้าหมูออกไปข้างนอก “มีคนมา น่าจะเป็นผู้หญิง”

“เจ้าก็รู้ว่าต้องทำยังไง” ไรน์ชส่งเสียงพูฟอ “ดับตะเกียงซะ”

ชายตัวหมื่นปล่อยมือจากเชือก ปล่อยให้ร่างของแดนดิโลออนเซล้มลงกับพื้นอย่างช้าๆ ด้วยท่าล้มของเขาในตอนนั้น เขาพอจะมองเห็นชายถือตะเกียงที่กำลังยืนอยู่หน้าประตู โดยมีชายตัวหมื่นพร้อมมิดเล่เมยาวในมือรอคอยอยู่ที่อีกฟากหนึ่ง ลำแสงสายหนึ่งลอดผ่านช่องว่างบนไม้กระดานของช่องนางโลมเข้ามา จากนั้นนักกรวยก็ได้ยินเสียงร้องเพลงและเสียงดังระงม

ประตูของเล้าหมูเปิดอ้าออกพร้อมเสียงดังเอี๊ยด เผยให้เห็นเงาร่างเตี้ยๆ ที่สวมทับด้วยเสื้อคลุมและหมวกทรงกลมขนาดพอดีหัว หลังจากล้มอยู่สักพัก หญิงนางหนึ่งก็ก้าวข้ามผ่านธรณีประตูเข้ามา ชายตัวหมื่นโถมร่างเข้าไปสั่นางพร้อมกับตัวดมีดอย่างหนักแน่น แต่แล้วก็ต้องล้มลงไป

คุกเขาเมื่อมีดเล่มนั้นพุ่งผ่านช่วงคอของเงาร่างตรงหน้าไปโดยไร้แรงต้านใด ๆ ราวกับพุ่งผ่านกลุ่มควันไม่มีผิด แท้จริงแล้วเงาร่างนั้นก็คือกลุ่มควันที่กำลังเริ่มสลายตัวหายลับไปต่างหาก ทว่าก่อนที่จะมลายจะเลือนหายไปจนหมด เงาร่างอีกร่างหนึ่งก็พุ่งเข้ามาในเล้าหมู เป็นเงาร่างที่หึ่งเลือนราง มีดหม่นและคล่องแคล่วราวกับตัวพังพอน แดนดีไลออนเห็นเงาร่างนั้นขยับเลื้อยคลุ่มใส่ชายถือตะเกียงและกระโดดข้ามชายตัวเหม็นมา เขามองเห็นอะไรบางอย่างเปล่งประกายอยู่ในมือของร่างที่ว่า จากนั้นก็ได้ยินเสียงชายตัวเหม็นหอบหายใจและล้าลักกระอักกระอ้ออย่างรุนแรง ชายถือตะเกียงสับดเสื้อคลุมออกจากตัวได้สำเร็จ ก่อนจะกระโดดและเงื้อมีดฟาดฟันเข้าไปใส่ ทว่ามีสายฟ้าอันรุนแรงสายหนึ่งแล่นปลาทองออกมาจากเงาร่างดำมืดพร้อมกับเสียงลั่นเปรี้ยะ พุ่งตรงเข้าไปในหน้าอันเกรี้ยวกราดและแผ่นอกของเขาจนเกิดเสียงดัง ก่อนที่มันจะลุลกลามไปทั่วตัวเขาราวกับน้ำมันติดไฟ อันธพาลกริตรี้องเสียงดังแสบหู กลืนเนื้อไหม้จนจมูกตลบอบอวลไปทั่วแล้ว

ต่อมาถึงคราวที่ไรนซ์เป็นฝ่ายโจมตีบ้าง เวทมนตร์ที่เขาปล่อยแสงสีน้ำเงินสว่างจ้าวนขึ้นมามีท่ามกลางความมืด ทำให้แดนดีไลออนพอจะมองเห็นหญิงรูปร่างผอมบางสวมเสื้อของผู้ชายซึ่งกำลังใช้มือทั้งสองข้างโบกไปมาด้วยท่วงท่าแปลกประหลาด ทว่ามองได้เพียงวินาทีเดียว แสงสีน้ำเงินนั้นก็หายวับไปพร้อมกับมีเสียงระเบิดและแสงไฟสว่างไสว ไรนซ์หงายร่างไปด้านหลังและคำรามด้วยความโกรธเกรี้ยว เขาล้มตึงใส่ผนังไม้ของเล้าหมูอย่างแรงจนมันแตกออกจากกันดังโครม ผู้หญิงในชุดผู้ชายกระโจนตามเขาไปพร้อมกับดาบสั้นที่สองประกายอยู่ในมือ ทว่าทั้งเล้าหมูล้วนเต็มไปด้วยแสงสว่างอีกครั้ง ทว่าครั้งนี้กลับเป็นแสงสีทองที่ส่องสว่างออกมาจากวงกลมรูปไข่ที่จู่ ๆ ก็ปรากฏขึ้นกลางอากาศ แดนดีไลออนมองเห็นไรนซ์ติดตัวขึ้นมาจากพื้นเบื้องฝุ่น กระโจนเข้าใส่วงกลมรูปไข่นั้นและหายวับไปในทันที จากนั้นวงกลมรูปไข่ที่วาก็ค่อย ๆ จางแสงลง แต่ก่อนที่มันจะหายวับไป หญิงคนดังกล่าวก็วิ่งกลับไปหามันและตะโกนอะไรบางอย่างเป็นภาษาเก่าแก่พลางยื่นมือออกไป แว่วเสียงบางสิ่งบางอย่างดังกรอบแกรอบพร้อมเสียงปะทุ และทันใดนั้นเอง วงกลมรูปไข่ที่กำลัง

อับแสงก็พลันเหือดพล่านด้วยเปลวไฟอยู่ชั่วครู่หนึ่ง น้ำเสียงอื้ออึงราวกับดังมาจากที่ไกลแสนไกลแว่วมาเข้าหูแดนดิโลออน เป็นเสียงที่ฟังดูคล้ายกับเสียงกริตร้องอย่างเจ็บปวด วงกลมรูปไข่หายวับไปในที่สุด แล้วความมืดมิดก็เข้าปกคลุมทั่วทั้งเล้าหมูอีกครั้ง นักวิรูสึกได้ว่าพลังงานที่อัดปากเขาอยู่หายไปแล้ว

“ช่วยด้วย!” เขาร้องโหยหวน “ช่วยข้าที!”

“เลิกตะโกนได้แล้วนะ แดนดิโลออน” หญิงผู้นั้นว่าพลางย่อเข่าลงข้างกายเขาและใช้ดาบสั้นของไรช์เขื่อนเงื่อนออกให้

“เยนเนเฟอร์ นั่นเจ้ารี”

“ข้ามั่นใจว่าเจ้าไม่มีทางบอกว่าเจ้าจำหน้าข้าไม่ได้อย่างแน่นอน แล้วข้าก็มั่นใจด้วยว่านักดนตรีอย่างเจ้าจะต้องจำเสียงของข้าได้ ที่นี้จะลุกขึ้นได้รึยัง พวกนั้นคงไม่ได้ทำกระดูกเจ้าหักใช่ไหม”

แดนดิโลออนหยัดร่างลุกขึ้นอย่างยากลำบาก เขาส่งเสียงโอดครวญออกมาและเหยียดไหล่อันปวดหนึบของตน

“แล้วสองคนนั้นล่ะ” เขาพยักพยิตไปยังร่างของอันธพาลทั้งสองที่ยังนอนนิ่งอยู่ที่พื้น

“เดี๋ยวตรวจสอบดูสิ” จอมเวทหญิงเสียบดาบสั้นเข้าฝัก “หนึ่งในนั้นน่าจะยังมีชีวิตอยู่ ข้ามีคำถามบางอย่างต้องถามเขา”

“คนนี้” นักวิเคลื่อนกายไปยืนอยู่เหนือร่างชายตัวเห่มีน “น่าจะยังมีชีวิตอยู่นะ”

“แต่ข้าว่าไม่” เยนเนเฟอร์เอ่ยอย่างไม่ยติ “ข้าทำลายหลอดลมและหลอดเลือดแดงของเขาไปแล้ว เขาอาจจะยังมีลมหายใจอยู่ แต่ก็อยู่ได้อีกไม่นานหรอก”

แดนดิโลออนตัวสั่นด้วยความกลัว

“เจ้าฟันคอเขารึ”

“ถ้าเกิดข้าไม่ระมัดระวังตัวให้ดีโดยการส่งภาพลงตาล่วงหน้าไปก่อน คนที่นอนอยู่ตรงนั้นคงจะเป็นข้าแทนแล้วละ ไหนลองมาดูอีกคนกันบ้าง...ให้ตายสิ ขนาดชายฉกรรจ์ผู้แข็งแกร่งอย่างเขายังไม่รอดเลยหรือนี่

น่าสงสาร ช่างน่าสงสารจริง ๆ—”

“เขาก็ตายแล้วเหมือนกันหรือ”

“เขาทนรับกระแสไฟฟ้าไม่ไหว อิม...สงสัยข้าคงใช้ไฟแรงไปหน่อย...

ดูสิ ขนาดฟันของเขายังไหม้เกรียมไปหมด— เป็นบ๊ออะไรของเจ้าเนี่ย แदन-ดิโลอน ไม่สบายหรือไง”

“ใช่แล้วละ” นักกวีก้าวตอบอ้อมแอ้มขณะงอตัวลงและพิงหน้าผากกับผนังเล่าหุม

“หมดแล้วรี” จอมเวทหญิงวางแก้วน้ำไว้หูจับของตนลง ก่อนจะยื่นมือไปหยิบไม้เสียบไก่อ่างขึ้นมา “เจ้าไม่ได้โกหกหรือลืมนะอะไรไปใช่ไหม”

“ไม่เลย ที่เหลือก็มีแค่คำกล่าวขอบคุณเจ้าก็เท่านั้น ขอขอบคุณะเยนเนเฟอร์”

นางจ้องมองลึกเข้าไปในดวงตาเขา จากนั้นจึงผงกศีรษะน้อย ๆ ส่งผลให้เส้นผมหยักศกสีดำเป็นประกายของนางพลิวไหวและคลอเคลียอยู่ตรงลาดไหล่ นางวางไก่อ่างลงบนจานไม้ ก่อนจะเริ่มหันแบ่งมันอย่างชำนาญด้วยมีดและส้อม จนกระทั่งถึงตอนนี้ แदनดิโลอนก็รู้จักคนเพียงคนเดียวเท่านั้นที่สามารถใช้มีดและส้อมกินไก่ได้ชำนาญถึงเพียงนี้ เท่านั้นเขาก็นึกได้ว่าเกรอลที่ได้เรียนรู้ความสามารถพิเศษแบบนี้มาจากใคร เอาเถอะ เขาคิด ไม่แปลกหรอก ถึงยังงั้นเขาก็เคยอาศัยอยู่กับนางในเวนเกอร์เบิร์ก ตั้งหนึ่งปีกว่าจะจากนางมา นางย่อมต้องเคยสอนอะไรแปลก ๆ ให้เขาอยู่แล้ว นักกวีก็นึกอีกขึ้นออกมาจากไม้เสียบ ก่อนจะฉีกส่วนน้องและเริ่มกัดกินมันโดยตั้งใจถือเอาไว้ในมือทั้งสองข้าง

“เจ้ารู้ได้อย่างไร” เขาถาม “ทำยังไงเจ้าถึงมาช่วยข้าได้ทันเวลา”

“ข้าเองก็อยู่ที่ใต้ต้นเบลโอเบริสระหว่างการแสดงของเจ้าเหมือนกัน”

“แต่ข้าไม่เห็นเจ้าเลยนี่”

“ก็เพราะข้าไม่อยากให้ใครเห็นนะสิ จากนั้นข้าก็ตามเจ้าเข้ามาในเมือง และรอเจ้าอยู่ในที่พักแรมเล็กๆ แห่งนี้— ถึงอย่างไรมันก็คงดูไม่เหมาะนักหากข้าจะตามเจ้าเข้าไปในสถานเริงรมย์ที่น่าสงสัยและเต็มไปด้วยโรคหนองใน

นั่นด้วย แต่สุดท้ายข้าก็ทนรอไม่ไหว เลยออกมาเดินเล่นแถวลานกว้าง แล้วข้าก็บังเอิญได้ยินเสียงบางอย่างดังมาจากในเล้าหมู จึงลองฟังประสาทการฟังให้เฉียบคมขึ้น กลับกลายเป็นว่าเสียงที่ข้าได้ยินดันไม่ใช่เสียงของคนที่กำลังร่วมสวาทกันอย่างที่ข้าคิดไว้ตอนแรก แต่เป็นเสียงของเจ้านี่ท่านผู้ดูแล! ช่วยเอาไวน์มาเพิ่มให้ทีสิ!”

“ด้วยความยินดีเลยขอรับ ท่านหญิง! ได้เดี๋ยวนี้แหละ!”

“ขอแบบเดิมนะ แต่ครั้งนี้ขอแบบไม่ผสมน้ำแล้วกัน ข้าใช้น้ำเพียงตอนอาบน้ำเท่านั้น เอามาผสมกับไวน์แล้วชวนแขวงอย่างไรชอบกล”

“ได้ขอรับ ด้วยความยินดีขอรับ!”

เยนเนเฟอร์พลัดงานของนางไปข้างๆ แดนดีโลออนสังเกตเห็นว่า ยังมีเนื้อไก่เหลือติดกระดูกมากพอจะเลี้ยงมือเย็นเจ้าของที่พักแรมและครอบครัวของเขาได้ด้วยซ้ำ เห็นได้ชัดว่าแม่มีดและส้อมจะช่วยให้ดูภูมิฐานและสุภาพเรียบร้อย แต่มันใช้ไม่ได้ผลตีนก

“ขอบคุณมาก” เขาพูดซ้ำ “ที่ช่วยข้าเอาไว้ ไม่งั้นเจ้าบ่าวไร้นั่นคงไม่ไว้ชีวิตข้าแน่ เขาคงเค้นทุกอย่างออกมาจากปากข้าแล้วเชือดข้าอย่างกับเชือดแกะ”

“ข้าก็ว่าอย่างนั้นเหมือนกัน” นางรินไวน์ให้ตนเองและนักกวีก่อนจะชูแก้วของตนขึ้น “เพราะงั้นมาดื่มอวยพรให้กับความแคล้วคลาดและพละทานัยของเจ้ากันดีกว่า แดนดีโลออน”

“เจ้าเองก็เช่นกัน เยนเนเฟอร์” นักกวีสู้แก้วขึ้นเป็นการตอบรับ “เพื่อพละทานัยที่- นับตั้งแต่นี้เป็นต้นไปข้าจะหมั่นหาโอกาสสวดภาวนาเสียบ้าง ข้าเป็นหนี้เจ้าแล้ว ท่านหญิงผู้เลอโฉม และข้าจะชดใช้หนี้ในครั้งนี้ด้วยบทเพลงของข้า ข้าจะพิสูจน์ให้ทั้งโลกได้เห็นเองว่าแท้จริงแล้วเหล่าจอมเวทย์ได้เมินเฉยต่อความเจ็บปวดของผู้อื่น หรือมักไม่ใส่ใจที่จะช่วยเหลือคนแปลกหน้าผู้โชคร้ายและน่าสงสารอย่างที่ท่านานว่าไว้เลย”

“ขนาดนั้นเชียว” นางแย้มยิ้ม นัยน์ตาสีม่วงคู่สวยปรือปิดลงครึ่งหนึ่ง “ท่านานทั้งหลายย่อมต้องมีมูลเหตุเป็นของตนเอง มันไม่มีทางเกิดขึ้นมาเฉยๆหรอก แล้วเจ้าก็ไม่ใช่คนแปลกหน้าสำหรับข้าเสียหน่อย แดนดีโลออน

ข้ารู้จักเจ้า แล้วก็ชอบเจ้าด้วย”

“จริงหรือ” นักกวียิ้มยิ้มออกมาเช่นกัน “เจ้าเก็บความรู้สึกเก่งเหมือนกันนี่ ข้าเคยได้ยินข่าวลือมาด้วยซ้ำว่าเจ้ารังเกียจข้าพอ ๆ กับโรคระบาดเลย”

“ข้าเคยคิดแบบนั้นจริง ๆ” จู่ ๆ จอมเวทหญิงก็มีสีหน้าจริงจังขึ้นมาอย่างกะทันหัน “แต่ข้าก็เปลี่ยนความคิดในเวลาต่อมา เปลี่ยนมาเป็นความรู้สึกขอบคุณเจ้าแทน”

“ข้าถามได้ไหมว่าเรื่องอะไร”

“ช่างมันเถอะ” นางว่าพลางลูบไล้แก้มเปล่าของตนเล่น “กลับมาที่คำถามสำคัญกันดีกว่า คำถามเดียวกับที่เจ้าโดนถามในเล้าหมูตอนที่แขนของเจ้าโดนบิตรังจนเกือบหลุดนั้นแหละ เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ แดนดีโลออน จริงรีเปล่าที่เจ้าไม่ได้พบกับเกรอลท์อีกเลยนับตั้งแต่ที่เจ้าหนีมาจากริมฝั่งแม่น้ำยารูกา เจ้าไม่รู้จริงๆ หรือว่าเขาย้อนกลับไปทางใต้ อีกหลังจากจบสงคราม แล้วเขาก็ได้รับบาดเจ็บสาหัส สาหัสเสียจนผู้คนเล่าลือกันว่าเขาตายไปแล้ว เจ้าไม่รู้เรื่องพวกนี้จริงๆ หรือ”

“ไม่เลย ข้าพักอาศัยอยู่ในคฤหาสน์ของเอสเทราด ไธส์เซน ที่พอนต์วานิสเป็นเวลานาน จากนั้นก็ที่คฤหาสน์ของนิดาเมียร์ที่เฮงฟอร์ด”

“ก็คือไม่รู้สินะ” จอมเวทหญิงผงกศีรษะและถอดเสื้อคลุมของตนออก ธิบีนกำมะหยี่สีดำเส้นหนึ่งพันอยู่รอบคอของนาง ห้อยไว้ด้วยหินออบซิเดียน⁷ รูปดาวประดับเพชร “เจ้าไม่รู้จริงๆ หรือ ว่าหลังจากที่แผลของเกรอลท์หายดีแล้ว เขาก็ไปที่ทรานส์ริเวอร์ เจ้าเดาไม่ออกจริงๆ หรือว่าเขากำลังตามหาใครอยู่”

“พอจะเดาออก แต่ข้าก็ไม่รู้อยู่ดีว่าเขาเจอตัวนางไหม”

“เจ้าไม่รู้รี” นางยั่ว “คนที่รู้ไปหมดทุกอย่างแล้วก็นำทุกอย่างมาร้องเป็นเพลงอย่างเจ้าเนี่ยนะ แม้กระทั่งเรื่องส่วนตัวอย่างเรื่องความรู้สึกของคนอื่น เจ้ายังเอาไปแต่งเป็นเพลงเลย ข้าเองก็ได้ฟังลำนำของเจ้าที่ได้ต้น

⁷ หินสีดำชนิดหนึ่ง ซึ่งเกิดจากการระเบิดอย่างรุนแรงของภูเขาไฟ

เบลโอเบริสเหมือนกัน แดนดีโลออน บทเพลงบางท่อนของเจ้าพูดถึงข้าด้วยนี่”

“บทกวีเอง” เขาพิมพ์ขณะจ้องมองไก่ “ก็มีความชอบธรรมในแบบของตนเอง ไม่ควรมีใครรู้สึกขุ่นเคืองเพียงเพราะ—”

“เส้นผมที่ดูราวกับปีกของนกกา ดั่งพายุพัดพาในยามค่ำคืน...”
เยนเนเฟอร์ยกคำพูดมาวางเสริมเน้นคำอย่างเกินจริง “...สายฟ้ามากมายทอดกายอยู่ในดวงตาสีม่วงคุณนั้น...” แบบนี้ใช่ใหม”

“นั่นแหละคือภาพจำที่ข้ามีต่อเจ้า” นักกวีแหย่ยิ้มบางๆ “ใครที่อยากจะบอกว่าคำพรรณนาของข้าไม่เป็นความจริงก็เชิญพูดออกมาได้เลย”

“แต่ข้าไม่เห็นจำได้เลยนี่” จอมเวทหญิงแหม่มริมฝีปากเข้าหากัน “ว่าข้าเคยอนุญาตให้เจ้าบรรยายถึงอวัยวะภายในของข้า เนื้อเพลงว่าไว้อย่างนะ ‘ดวงใจของนางประดับอยู่บนคอราวกับอัญมณี แข็งกระด้างราวกับเพชร และเช่นเดียวกับเพชรเม็ดงาม นางยอมโหดเหี้ยมไร้ความปรานี อีกทั้งยังแหลมคมยิ่งกว่าออบซิเดียนซึ่งตัดได้แม้กระทั่ง—’ เจ้าแต่งเรื่องทั้งหมดนี้ขึ้นเองนั่นหรือ หรือว่า...”

ริมฝีปากของนางสั่นไหวก่อนจะบิดโค้ง

“...หรือว่ามีใครบางคนแอบบอกความลับและปรับทุกข์ให้เจ้าฟังกัน”

“อืม...” แดนดีโลออนกระแอมขณะเบี่ยงประเด็นการพูดคุยกออกไปจากหัวข้อที่ค่อนข้างอันตราย “ช่วยบอกให้ข้ารู้ทีสิ เยนเนเฟอร์ ว่าเจ้าเจอเกรอลท์ครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่”

“เมื่อนานมาแล้ว”

“หลังสงครามจบหรือ”

“หลังสงครามจบ...” น้ำเสียงของเยนเนเฟอร์เปลี่ยนไปเล็กน้อย “เปล่า หลังสงครามจบ ข้าก็ไม่ได้เจอกับเขาอีกเลย ข้าไม่ได้เจอใครมา... นานมากๆ แต่เอาเถอะ เรามากลับเข้าเรื่องกันดีกว่า ข้าค่อนข้างแปลกใจว่าดูเลยที่นอกจากเจ้าจะไม่รู้เรื่องอะไรแล้ว เจ้ายังไม่ได้ยินข่าวคราวอะไรเลยด้วย แต่ทั้งๆที่เป็นแบบนั้น พวกคนที่กำลังสืบหาข้อมูลอยู่ก็ยังเลือกที่จะลากตัวเจ้ามาซึ่งผิดไว้กับชื่อ เจ้าไม่นึกกังวลอะไรบ้างเลยหรือ”

“กังวลลี”

“ฟังซ่านะ” นางเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบขาดพลาทกระแทกแก้วน้ำ ไร้หุ้บของตลงบนโต๊ะ “ฟังซ่านให้ดี เอล่านำนันออกไปจากรายชื่อเพลงของเจ้าเสีย อย่าได้เอามันไปร้องให้ใครฟังอีก”

“เจ้าหมายถึง—”

“เจ้าย่อมรู้ว่าข้ากำลังพูดถึงอะไร เจ้าจะขับขานถึงสงครามกับนิลฟาร์ดยังไงก็ได้ จะขับขานถึงเกรอลท์กับซาก็ยังได้ เพราะถึงยังไงเรื่องพวกนี้ก็ไม่ได้ทำอันตรายให้ใครหรือช่วยเหลือใครได้อยู่แล้ว มิหนำซ้ำ เจ้าก็ไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้นหรือแย่ลง แต่อย่าได้ขับขานถึงลูกสิงห์แห่งชินทราเป็นอันขาด”

นางชายตามองไปรอบ ๆ เพื่อตรวจดูว่ามีลูกค้านไหนในจำนวนไม่กี่คนที่ยังหลงเหลืออยู่ในเวลานี้ แอบฟังพวกนางอยู่หรือเปล่า และหยุดรอนกระทั่งเด็กสาวที่เป็นคนทำความสะอาดเดินกลับเข้าไปในครัว

“แล้วก็พยายามหลีกเลี่ยงการพบปะกับคนที่เจ้าไม่รู้จักเพียงลำพังด้วย” นางเอ่ยเสียงเบา “โดยเฉพาะพวกที่ ‘ลิม’ แนะนำตัวแล้วบอกว่ามีคน ที่เจ้ารู้จักฝากคำท้าทายมาอีกทีนะ เข้าใจใช่ไหม”

นักวิจิตรมองนางอย่างตื่นตกใจ เยนเนเฟอร์แย้มยิ้ม

“ดิจัสตราฝากคำท้าทายมาให้เจ้าด้วยนะ แดนดีโลอน”

คราวนี้นักวิจิตรถึงกับหันไปมองรอบ ๆ ด้วยความขลาดกลัว สีหน้าของเขาจะดูตลกไม่น้อย และความประหลาดใจก็คงจะฉายชัดอยู่บนใบหน้าเขาเป็นแน่ เพราะจอมเวทหญิงถึงกับฉีกยิ้มเย้ยหยันออกมา

“ระหว่างที่เรากำลังคุยกันอยู่นี้” นางกระซิบพร้อมกับเอนตัวข้ามโต๊ะมา “ดิจัสตราเองก็กำลังรอรายงานอยู่ เจ้ากำลังอยู่ระหว่างทางกลับไป ที่เวอร์เดนพอดี และเขาก็อยากรู้มากว่ามีการสนทนาแบบใดเกิดขึ้นบ้าง ในคฤหาสน์ของราชาเออร์วิลล์ เขายังฝากให้ข้ามาบอกเจ้าด้วยว่า รายงานของเจ้าในครั้งนี้จะต้องเป็นรายงานที่ละเอียด ตรงประเด็น และห้ามเขียนมาเป็นบทกวีอีก เจ้าต้องเขียนเป็นร้อยแก้วแทน แดนดีโลอน เข้าใจใช่ไหม”

นักวิจิตรลึนน้ำลายและพยักหน้า ริมฝีปากยังคงปิดเงียบขณะครุ่นคิด

ถึงคำถามเมื่อครู

ทว่าจอมเวทย์กลับพุดออกมาเสียก่อน “ช่วงเวลาอันยากลำบาก ใกล้เข้ามาแล้ว” นางเอ่ยเสียงแผ่วเบา “ทั้งยากลำบากและอันตราย เวลาแห่งความเปลี่ยนแปลงกำลังจะมาถึงแล้ว คงน่าเสียดายถ้าต้องแก่ตายไปเฉยๆ ทั้งที่รู้อยู่แก่ใจว่าเราสามารถทำให้ความเปลี่ยนแปลงนี้ดำเนินไปในทางที่ดีขึ้นได้ เจ้าว่าไหม”

เขาผงกศีรษะเป็นเชิงเห็นด้วย ก่อนจะกระแอม “เยนเนเฟอร์”

“ข้าฟังอยู่”

“พวกคนในเล้าหมู่นั้น...ข้าอยากรู้จริงๆ ว่าพวกเขาเป็นใคร ต้องการอะไร และใครเป็นคนส่งพวกเขามา เจ้าทั้งสองคนที่เหลือไปแล้วก็จริง แต่มีข่าวลือว่าเจ้าสามารถค้นข้อมูลมาจากคนที่ตายไปแล้วได้นี้”

“แต่ข่าวลือก็บอกเอาไว้เหมือนกันไม่ใช่หรือ ว่าศาสตร์มืดนั้นถือเป็นสิ่งต้องห้ามตามคำประกาศของสมาพันธ์จอมเวทย์^๘ ช่างมันเถอะน่า แดนดีโลออน ถึงอย่างไรอันธพาลพวกนั้นก็คงไม่รู้เรื่องอะไรมากอยู่ดี แต่เจ้าคนที่หนีไปได้นี่สิ...อืม...ถ้าเป็นเจ้านั้นก็อีกเรื่อง”

“เขาชื่อไรน์ช คงจะเป็นจอมเวทย์สินะ”

“ใช่ แต่ไม่ได้เก่งกาจอะไรนักหรอก”

“แต่เขาก็น่าสนใจไปได้อ่า ข้าเห็นอยู่ว่าเขาใช้วิธีไหน - นั่นคือเวทย์ลึกลับยัยไซ้ไหม เรื่องนี้พอจะพิสูจน์อะไรได้บ้างหรือเปล่า”

“ได้สิ พิสูจน์ได้ว่าจะต้องมีคนแอบช่วยเขาอยู่ไง เพราะไรน์ชไม่มีทั้งเวลาและกำลังเหลือมากพอจะเปิดประตูมิติรูปไซ้ที่ลอยอยู่กลางอากาศได้อย่างแน่นอน ประตูปแบบนี้ไซ้ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ เลยนะ เห็นได้ชัดว่าจะต้องมีคนเปิดมันให้เขา ใครบางคนที่ทรงพลังกว่าเขามาก เพราะงั้นแหละ ข้าถึงได้ไม่กล้าตามเขาไป เพราะข้าเองก็ไมรู้เหมือนกันว่ามันจะพาข้าไปที่ไหน แต่ข้าก็ส่งบางอย่างที่ร้ายกาจตามเขาไปเรียบร้อยแล้วละ มั่นใจได้เลยว่า

^๘ Chapter of Wizards หรือ Chapter of Sorcerers คือคณะมนตรีระดับสูงในภราดรผู้วิเศษ ซึ่งโดยปกติจะประกอบด้วยสมาชิกห้าคน

เขาจะต้องใช้คาถาและยารักษาแผลไฟลวกอีกกองพะเนิน แถมหลังจากนั้นก็อาจจะได้รอยแผลเป็นติดตัวไปอีกพักใหญ่ด้วย”

“แล้วถ้าข้าบอกว่าเขาเป็นชาวนิล์ฟการ์ดล่ะ เจ้าจะสนใจขึ้นมาบ้างหรือเปล่า”

“เจ้าคิดแบบนั้นหรือ” เยนเนเฟอร์ยัดหลังขึ้นนั่งตรงอีกครั้ง ก่อนจะดึงดาบสั้นออกมาจากกระบืออย่างรวดเร็วและพลิกมันไปมาบนฝ่ามือ “เดี๋ยวนี้ผู้คนหันมาพาดาบของนิล์ฟการ์ดกันเยอะแยะ เพราะนอกจากจะสบายมือแล้วยังใช้งานได้สะดวกด้วย จะซ่อนไว้ในรองเท้าก็ยัง--”

“ไม่ใช่เพราะดาบนั่นหรอก แต่ตอนที่เขาถามคำถามข้า เขามักจะพูดว่า ‘สงครามที่ซินทรา’ และ ‘การพิชิตเมือง’ หรืออะไรทำนองนั้น ข้าไม่เคยได้ยินใครที่ไหนพูดถึงเหตุการณ์ในครั้งนั้นแบบเขามาก่อนเลย พวกเรามักจะเรียกมันว่าการสังหารหมู่ที่ซินทรามาโดยตลอด ไม่เคยมีผู้ใดเรียกขานมันด้วยชื่ออื่น”

นักเวทย์มือของนางขึ้น ก่อนจะจ้องมองเล็บอย่างพิถีพิถะ “หัวไวดีนี่ แดนดีโลออน แถมยังหูไวด้วย”

“เป็นความเสี่ยงในอาชีพนะ”

“ข้าลือลือจริงว่าเจ้ากำลังนึกถึงอาชีพได้อยู่” นางแย้มรอยยิ้มมารยา “แต่ขอบคุณมากสำหรับข้อมูลอันมีค่า”

“เล็กน้อยน่า” เขาตอบพร้อมกับยิ้ม “ถือว่าเป็นการช่วยให้ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นในส่วนของข้าก็แล้วกัน ที่นี้เจ้าช่วยบอกข้าหน่อยได้ไหม เยนเนเฟอร์ ว่าทำไมพวกนิล์ฟการ์ดถึงได้สนใจในตัวเกรอลท์กับเด็กสาวจากซินทรานัก”

“เจ้าอย่ายุ่งกับเรื่องนั้นจะดีกว่า” จู่ๆ สีหน้าของนางก็ดูจริงจังขึ้นมาอีก “ข้าบอกแล้วใช่ไหมว่าให้เจ้าลืมเรื่องหลานสาวของกาลานธะไปซะ”

“ก็ใช่ แต่ข้าไม่ได้จะหาเรื่องไปแต่งลำนานเสียหน่อย”

“นั่นเจ้ากำลังหาอะไรอยู่ หาเรื่องใส่ตัวรี”

“หากว่า” เขาเอ่ยเสียงเบาพลงวางคางลงบนมือที่ประสานกันอยู่ จ้องมองลึกเข้าไปในดวงตาของจอมเวทย์ “หากเกรอลท์หาตัวเด็กคนนั้น

พบและช่วยนางออกมาได้จริงๆ หากสุดท้ายเขาเกิดเชื่อในแรงผลักดันของโชคชะตาขึ้นมาแล้วพาเด็กไปกับเขาด้วย เขาจะไปที่ไหน จริงอยู่ที่ไรนซ์เคยพยายามทรมาณข้าเพื่อบังคับให้ข้าพูด แต่เจ้ารู้ใช่ไหม เยนเนเฟอร์ เจ้ารู้ใช่ไหมว่าวิทเซอร์ซ่อนตัวอยู่ที่ใด”

“ใช่”

“แล้วเจ้าก็ควรรู้วิธีการไปที่นั่นด้วย”

“ถูกต้อง”

“เจ้าไม่คิดหรือว่าควรจะมีใครไปเตือนเขาเสียหน่อย เตือนเขาว่าคนแบบไรนซ์กำลังตามหาตัวเขากับเด็กผู้หญิงอยู่ ข้าก็อยากไปเองอยู่หรอกนะ แต่ข้าไม่รู้ที่ลี้วามันคือที่ไหน...ที่ที่ข้าไม่อยากจะออกมาที่นี่...”

“เข้าเรื่องเสียทีเถื่อนา แดนดิไลออน”

“ถ้าเจ้ารู้ว่าเกรอลที่อยู่ที่ไหน เจ้าก็ควรจะไปเตือนเขา เจ้าติดค้างเขาอยู่นะ เยนเนเฟอร์ ถึงอย่างไรเจ้าทั้งสองก็ยังมีเรื่องต้องสะสางกัน”

“ก็ใช่” นางยอมรับอย่างเย็นชา “พวกเรายังมีเรื่องต้องสะสางกัน แต่ก็เพราะแบบนั้นแหละ ข้าถึงได้พอรู้นิสัยของเขา เขาไม่ชอบให้ใครมาช่วย และถ้าเขาต้องการให้คนช่วยขึ้นมาจริงๆ เขาก็จะถามหาจากคนที่เขาเชื่อใจเอง อีกอย่าง ตั้งแต่เหตุการณ์ในครั้งนั้น เวลาที่ผ่านไปตั้งปีหนึ่งแล้ว และข้า...ข้าก็ไม่ได้ยินข่าวคราวของเขาอีกเลย ส่วนเรื่องหนี้ข้าก็ติดค้างเขาพอๆ กับที่เขาคิดค้างข้านั่นแหละ ไม่มากไม่น้อยไปกว่ากันนักหรอก”

“นั่นข้าจะไปเอง” นักกวีเชิดใบหน้าขึ้นสูง “บอกข้ามาทีว่า-”

“ข้าไม่บอก” นางเอ่ยแทรก “ที่ซ่อนของเจ้าถูกเปิดโปงแล้วนะ แดนดิไลออน พวกมันอาจจะมาตามล่าเจ้าอีกก็ได้ เพราะงั้นยิ่งเจ้ารู้น้อยเท่าไรก็ยิ่งดี หายตัวไปจากที่นี่เสีย ไปที่เรดาเนีย ไปหาดีจัสตรากับฟิลิปปา ไอล์ฮาร์ท แล้วก็อยู่ที่คฤหาสน์ของวิซิเมียร์ และข้าขอเตือนเจ้าอีกครั้ง ลืมเรื่องลูกสิงห์แห่งชินทราไปเสีย ลืมเรื่องของซิริไปให้หมด แสร้งทำเป็นว่าเจ้าไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน ทำตามที่ข้าบอกเถอะ เพราะข้าเองก็ไม่อยากให้เกิดเรื่องแย่ๆ ขึ้นกับเจ้าเหมือนกัน ข้าชอบเจ้ามาก แล้วก็

ติดค้างเจ้าไว้มาก—”

“เจ้าเคยบอกข้าแล้วนะ ว่าแต่เจ้าติดค้างข้าเรื่องใดกัน เยนเนเฟอร์”
จอมเวทหญิงหันหน้าหนีไปอีกทาง ไม่พูดอะไรออกมาอีกครู่หนึ่ง

“เจ้าเคยร่วมเดินทางไปกับเขา” นางเอ่ยออกมาในที่สุด “เป็นเพราะ
เจ้า เขาถึงไม่ต้องอยู่ตัวคนเดียว เจ้าคอยอยู่กับเขา สำหรับเขาแล้วเจ้าคือ
สหาย”

นักกวีหูลุบนัยน์ตาของตนลง

“แต่เขาแทบไม่ได้อะไรไปจากข้าเลยนี่” เขาเพิ่มพ้ำ “เขาแทบไม่ได้
อะไรจากมิตรภาพของเราเลย มีแต่ปัญหาที่ข้าเป็นคนก่อทั้งนั้น เขาต้อง
คอยมาจุดข้าออกจากปัญหาอยู่เรื่อย...คอยช่วยเหลือข้า...”

นางโน้มตัวข้ามโต๊ะมา ก่อนจะวางมือลงบนมือของเขาและบีบมัน
โดยไม่พูดอะไร ในแวตาแฝงไว้ด้วยร่องรอยของความโศกเศร้า

“ไปที่เรดาเนีย” นางเอ่ยย้ำหลังจากผ่านไปชั่วขณะหนึ่ง “ไปที่
เทรโทกอร์ ให้ดีจัสตราและฟิลิปปากอยปกป้องเจ้า และอย่าได้พยายาม
ทำตัวเป็นวีรบุรุษเชียว เรื่องที่เจ้าเอาตัวเข้ามาข้องเกี่ยวเป็นเรื่องที่อันตราย
มากนะแดนดีโลออน”

“ข้าก็พอจะรู้อยู่” เขาตีหน้าบึ้งพลางลูบไหล่ที่ยังปวดหนีบของตน
“แต่ก็เพราะแบบนั้นแหละ ข้าถึงคิดว่าควรจะมีใครไปเตือนเกรอลท์บ้าง
เจ้าเป็นคนเดียวที่รู้ว่าจะหาตัวเขาเจอได้ที่ไหน รู้ว่าจะไปที่นั่นได้อย่างไร ข้า
ขอเดาว่าเจ้าคงเคย...ไปเป็นแขกของที่นั่นมาก่อนสินะ...”

เยนเนเฟอร์หันหน้าหนี แदनดีโลออนเห็นริมฝีปากของนางม้ม
เข้าหากัน และเห็นโหนกแก้มนางสั่นระริก

“ใช่ เมื่อก่อนนะ” นางกล่าวด้วยน้ำเสียงที่แปลกประหลาดและยากจะ
เข้าใจ “บางทีข้าก็เคยไปที่นั่นในฐานะแขก แต่ไม่มีสักครั้งที่ไปโดยไม่ได้รับ
เชิญ”

สายลมส่งเสียงหวีดหวิวอย่างรุนแรง พัดโบกเป็นระลอกคลื่นบนผืนหญ้า
ที่ขึ้นปกคลุมทั่วซากปรักหักพัง เกิดเป็นเสียงดังสวบสาบท่ามกลางพุ่ม

ฮอว์ธอร์นและตำแยตันสูง หมูเมฆเคลื่อนผ่านดวงจันทร์กลมโตไปอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้แสงจันทร์ส่องสว่างลงมายังปราสาทที่ยิ่งใหญ่เป็นครั้งแรก อabayมคูเมืองและกำแพงปราสาทที่ยังคงหลงเหลืออยู่ให้เป็นแสงสีซีดเซียวกระเพื่อมขึ้น ๆ ลง ๆ ไปตามเงามืด และเผยให้เห็นกองกะโหลกพร้อมฟันหัก ๆ ที่กำลังจ้องมองตรงไปยังความว่างเปล่าผ่านรูเบ้าตาอันมืดมิด ชิริส่งเสียงร้องแหลมขึ้นมาฉับพลัน แล้วฝังใบหน้าเข้าไปหลบในชุดคลุมของวิทเซอร์

เจ้าม้าวเมียที่ถูกกระตุ้นโดยสันเท้าของวิทเซอร์ค่อย ๆ ก้าวข้ามกองอิฐไปอย่างระมัดระวัง เคลื่อนตัวผ่านทางเดินพร้อมหลังคาทรงโค้งที่หักพังจนไม่เหลือเค้าเดิม เกือกม้าที่กระทบลงบนแผ่นหินปูพื้นส่งเสียงดังก้องไปทั่ว ก่อเกิดเป็นเสียงประหลาดที่สะท้อนกลับไปกลับมาระหว่างกำแพงก่อนจะถูกกลืนหายไปกับสายลมอันหวีดหวิว ชิริตัวสั่นระริก มือทั้งคู่จู่จิงลงไปบนแผงคอม้าแน่น

“ข้ากลัว” นางกระซิบ

“ไม่มีอะไรต้องกลัว” วิทเซอร์ตอบขณะวางมือลงบนไหล่นาง “ไม่มีที่ไหนปลอดภัยไปกว่าที่นี่อีกแล้ว ที่นี่คือแคร์มอร์เรห์น หรือสถานพำนักของเหล่าวิทเซอร์ เมื่อนานมาแล้ว ที่นี่เคยเป็นที่ตั้งของปราสาทอันสวยงามหลังหนึ่ง”

เด็กสาวไม่ตอบอะไร เพียงก้มหัวลงต่ำ ม้าตัวเมียของวิทเซอร์นามโรซพินลมออกมาแผ่วเบา ราวกับว่ามันเองก็อยากจะช่วยปลอมโยนเด็กสาวด้วยอีกแรง

ร่างของทั้งสองกลืนหายไปกับทิวทัศน์อันมืดมิดภายในอุโมงค์ยาวเหยียด ซึ่งมีเสาค้ำและทางเดินพร้อมหลังคาทรงโค้งประดับอยู่เต็มไปหมด โรซเหยียบย่างไปตามทางอย่างมั่นใจและเต็มใจ มันไม่สนใจความมืดอันน่าพิศวงเลยแม้แต่น้อย เกือกของมันส่งเสียงดังกังวานออกมาเมื่อกระทบกับพื้น

ที่ปลายอุโมงค์เบื้องหน้าคนทั้งสองนั้น จู่ ๆ แสงไฟสีแดงก็ลุกวาวขึ้นเป็นเส้นตรงแนวตั้ง ก่อนจะขยายตัวสูงขึ้นและกว้างขึ้นจนกลายสภาพ

เป็นบานประตูที่มีแสงสว่างเลือนรางฉายออกมาจากด้านหลัง และบนที่วางคบเพลิงทั้งสองด้านก็มีคบเพลิงพร้อมเปลวไฟที่ลุกโชนเสียบคาไว้ เบื้องหน้าประตูดังกล่าวมีเงาร่างหนึ่งยืนอยู่ในกรอบ ทิวทั้งร่างล้วนถูกแสงสว่างปกคลุมจนดูเลือนราง

“ใครกัน” ชิริได้ยินเสียงที่แผ่วไว้ด้วยความคุกคามและดังกังวาน คล้ายกับเสียงเท้าของสุนัขเอย์ตาม “เกรอลท์รี”

“ใช่ เอสเคล ข้าเอง”

“เข้ามาสิ”

วิทเซอร์ก้าวลงจากหลังม้า ก่อนจะหันมาอุ้มตัวชิริลงจากอานและวางร่างนางลงบนพื้นพร้อมกับยึดท่อของลงในมือเล็กๆ ของนาง เด็กสาวรีบกำมันเอาไว้แน่น ใจนึกเสียดายที่มันเล็กเกินกว่าจะใช้เป็นที่สำหรับหลบซ่อนตัวอย่างมิดชิด

“รออยู่ที่นี่กับเอสเคลละ” เขาว่า “ข้าจะพาโรซไปที่คอก”

“มายืนในที่สว่างๆ สิเจ้าหนู” ชายนามเอสเคลส่งเสียงคำราม “ไปยืนอะไรมืดๆ ตรงนั้นเล่า”

ชิริเงยศีรษะขึ้นมองใบหน้าเขา แล้วก็แทบจะกลืนเสียงกรีดร้องเอาไว้ไม่อยู่ ชายผู้นี้ไม่ใช่মনุหย์ แม้ว่าเขาจะยืนด้วยสองขา แม้ว่าบนตัวเขาจะมีกลิ่นของเหงื่อและควันไฟ และแม้ว่าเขาจะใส่เสื้อผ้าเหมือนกับมนุหย์ปกติทั่วไป ทว่าเขาไม่ใช่มนุหย์แน่ๆ *ไม่มีมนุหย์คนไหนมีหน้าตาแบบนี้หรอก* นางคิด

“เฮ้ มัวรออะไรอยู่” เอสเคลย้ำ

เด็กสาวยังคงไม่ขยับตัว ในความมืดนั้น นางได้ยินเสียงเกือกม้าของโรซที่กระทบกับพื้นค่อยๆ จางหายไป บางสิ่งบางอย่างที่ทั้งนุ่มและส่งเสียงร้องดังจืดๆ วิ่งผ่านเท้าของนาง ทำให้นางสะดุ้งจนตัวโยน

“อย่ามัวแต่ยืนอยู่ในที่มืดๆ สิ เดี่ยวก็โดนหนูกัดเท้าเข้าหรอก”

ชิริรีบก้าวเข้าไปหาแสงสว่างทั้งที่ยังหอบห่อของเอาไว้แน่นทันที หนูหลายตัวแตกฮือออกมาจากบริเวณใต้เท้านางพร้อมกับเสียงร้องแหลมเล็ก เอสเคลโน้มตัวเข้ามาใกล้ หยิบท่อของไปและยื่นมือมาดึงฮู้ดของนางลง

“ให้ตายสิ” เขาก็มีท่า “เด็กผู้หญิงหรือกรี ยู่งยากเสียจริง”

เด็กสาวชำเลื่องมองเขาด้วยความหวาดกลัว เอสเคลกำลังยืนอยู่และในที่สุดนางก็มองเห็นเสียว่าเขาเป็นมนุษย์ โครงหน้าของเขาทั้งหมดยังคงเป็นโครงหน้าแบบมนุษย์ แม้จะดูผิดรูปผิดร่างไปหน่อยจากแผลเป็นอัปลักษณ์รูปครึ่งวงกลมที่ลากยาวตั้งแต่มุมปากผ่านช่วงแก้มไปจรดกับใบหู

“ไหนๆ เจ้าก็มาถึงนี่แล้ว ยินดีต้อนรับสู่แคร์มอร์เรห์น” เขากล่าว “เจ้าชื่ออะไร”

“ชิริ” เกรอลท์เอ่ยตอบแทนนางขณะปรากฏกายออกมาจากความมืดอย่างเงียบเชียบ เอสเคลหันหน้าไปหาเขา และหันได้นั่นเอง วิทเซอร์ทั้งสองก็สวมกอดกันอย่างรวดเร็วโดยไม่พูดอะไร ต่างฝ่ายต่างตัวดแนไปโอบรอบกันและกันไว้อย่างแน่นหนาและหนักหน่วงเป็นเวลาสั้นๆ

“เจ้าหมาป่า เจ้ายังไม่ตายนี่”

“ใช่”

“ดีเลย” เอสเคลหยิบคอบเพลิงออกมาจากแท่นเสียบ “เข้ามาลิข้างจะได้ปีดประตูลึขึ้นในก่อนที่ความอบอุ่นจะรั่วไหลออกไปหมด”

ทั้งสามก้าวเดินไปตามโถงทางเดิน ที่แห่งนี้เองก็มีหนูอยู่เช่นกัน พวกมันต่างพากันวิ่งโฉบไปมาได้กำแพง ส่งเสียงร้องจี๊ดออกมาจากความมืด และจากทางเดินที่แตกแขนงออกจากกัน บ้างก็วิ่งตัดหน้าแสงไฟรูปวงกลมวูบไหวที่ฉายออกมาจากคอบเพลิง สองขาของชิริก้าวเดินอย่างรวดเร็วพยายามตามฝีเท้าของชายทั้งสองให้ทัน

“เอสเคล นอกจากเวเซเมียร์แล้ว มีใครพักอยู่ที่นั่นอีกบ้าง”

“แลมเบิร์ตกับโคเอนนะ”

ทั้งสามก้าวลงไปตามชั้นบันไดยาวที่ทั้งลื่นและชัน ที่เบื้องล่างนั้นมีแสงสว่างเล็ดลอดออกมา ชิริได้ยินเสียงบางอย่างและได้กลิ่นควันไฟ

ห้องโถงของแคร์มอร์เรห์นมีขนาดใหญ่มหึมา ทว้ทั้งห้องล้วนเต็มไปด้วยแสงสว่างจากเตาไฟขนาดใหญ่ซึ่งลุกโชนด้วยเปลวเพลิงที่ถูกจุดขึ้นไป ยังปล่องควันอีกที พื้นทึบกลางห้องโถงถูกยึดครองโดยโต๊ะที่ทั้งใหญ่และหนักซึ่งน่าจะนั่งล้อมวงได้อย่างน้อยสิบคน แต่ตอนนี้มีเพียงสามเท่านั้น

มนุษย์สามคน ไมลีส วิทเซอร์สามคนต่างหาก ชิริแก้คำในหัว สิ่งที่น่า
พอจะมองเห็นได้ในตอนนี้มีเพียงเงาร่างของคนทั้งสามที่พาดทับอยู่กับ
เปลวเพลิงในเตาไฟ

“สวัสดีหมาป่า ข้ากำลังรอเจ้าอยู่พอดี”

“สวัสดีเวเซเมียร์ สวัสดีสหาย ดีจริงๆที่ได้กลับมาเยี่ยมบ้านอีก”

“แล้วนั่นเจ้าพาใครมาด้วยนะ”

เกรอลท์นั่งเียบไปชั่วขณะ ก่อนจะวางมือข้างหนึ่งลงบนไหล่ของชิริ
และผลักนางไปข้างหน้าเบาๆ เด็กสาวก้าวเดินอย่างเก้ๆ กังๆ และลังเล
ร่างกายโค้งงอห่อตัวเข้าหากัน ส่วนศีรษะก็ก้มต่ำลง ซ้ำกลั้ว นางคิด กลัว
เหลือเกิน ตอนที่เกรอลท์เจอข้า ตอนที่เขาพาข้ามาด้วย ข้าอุตส่าห์นึกว่า
ข้าจะไม่ต้องกลัวแล้วเสียอีก อุตส่าห์นึกว่ามันจะผ่านไปแล้ว...แต่ตอนนี้
แทนที่จะรู้สึกเหมือนได้อยู่บ้าน ข้ากลับต้องมาอยู่ในปราสาทเก่าๆ ผุพังที่ทั้ง
มืด น่ากลัว และเต็มไปด้วยหนูกับเสียงสะท้อนอันน่าสะพรึงกลัวนี้...ต้อง
มายืนอยู่หน้ากำแพงที่กลายเป็นสีแดงด้วยเปลวไฟ ข้ามองเห็นเงาร่างสีดำ
อันมาดร้าย เห็นดวงตาที่วาวโรจน์อย่างคุกคามและน่าสะพรึงกลัวซึ่งกำลัง
จ้องมองมาที่ข้า-

“เด็กคนนี้เป็นใครกันรี หมาป่า นางเป็นใครกัน”

“นางคือ...” เกรอลท์อีกอักขรขึ้นมากะทันหัน เด็กสาวรู้สึกได้ถึงฝ่ามือ
อันแข็งแกร่งและหนักแน่นบนไหล่ทั้งสองข้างของนาง แล้วจู่ๆ ความกลัว
ก็หายวับไปไม่เหลือแม้แต่ร่องรอย เปลวไฟสีแดงที่กำลังลุกโชนขับความ
อบอุ่นออกมา แต่ความอบอุ่นเท่านั้น ส่วนเงาร่างสีดำทั้งหลายก็เป็นเพียง
เงาร่างของเหล่าเพื่อนผอง ผู้คนที่จะดูแลนาง ในดวงตาอันเปล่งประกาย
ของพวกเขาล้วนเต็มไปด้วยความสงสัย ความกังวล และความไม่สบายใจ...

ฝ่ามือของเกรอลท์บีบโหล่นางแน่น

“นางคือชะตากรรมของพวกเรา”

ທດສະວັດ